

ராஜேஷ்குமார்

முயன்றால் மடிவாய்

1

சுரன்யா உற்சாகமாய்க் குளித்துக்கொண்டிருந்தாள். சந்தோஷத்தில் லேசாய் விசில்கூட வந்தது. நேற்றோடு 'செமஸ்டர்' பரீட்சைத் தொல்லைகள் முடிந்து போனது. இன்றிலிருந்து விடுமுறை ஆரம்பம். இன்னும் இரண்டு வாரத்துக்கு கல்லூரி

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

பக்கம் தலைகாட்ட வேண்டியதில்லை.

இந்த இரண்டு வாரத்தையும் எப்படிக் கொண்டாடுவது என்று நேற்றைக்குச் சாயந்திரமே இதர மூன்று தோழிகளோடு சேர்ந்து திட்டம் தீட்டிவிட்டாள். விடுமுறையில் வழக்கம் போல் ஊருக்குப் போவதாயில்லை.

மோகன் இருக்கிறான். அவனிடம் 'ஆம்னி வேன்' இருக்கிறது. ஊரிலிருந்து அப்பா அனுப்பி வைத்த பணம் அவ்வளவு சுலபத்தில் திருவேனா என்கிறது. அதைத் தீர்த்துப் பார்க்க வேண்டியதுதானே!

இஸ்திரி பண்ணிக்கொண்டிருந்த அர்ச்சனா கத்தினாள்.
"ஏய் சரண்யா."

சல்வார் கமீஸ் டாப்ஸில் மடிப்பு சரியாய் வைத்து, கவனமாய்த் தேய்த்துக்கொண்டு மறுபடி கத்தினாள்.
"ஏய் சரண்யா."

சரண்யாவிடமிருந்து பதில் வரவில்லை.
தண்ணீர் கொட்டுகிற சத்தம்தான் சடசடவென்று கேட்டது.
அருகே இருந்த 'அயர்ன் பாக்ஸ்' பெட்டியை குளியலறை கதவை நோக்கி வேகமாய் விகினாள்.

அது கதவில் அடித்துத் 'தொம்' என்றது.
தொடர்ந்து தண்ணீர் விழும் சத்தத்துக்கு மேலே பலமாய்க் கத்தினாள்.
"ஏய் சரண்யா."

தண்ணீர் கொட்டும் சத்தம் படிப்படியாய் ஓய்ந்தது. 'க்ளக்'கென்று கதவை விரித்துத் தலையை மட்டும் நீட்டினாள் சரண்யா.

அடர்த்தியான கூந்தல். பிசிறில்லாத வட்டமாய் முகம்.

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

அதில் செதுக்கின மூக்கு. பானுப்பிரியாவின் கண்கள். சின்னக் கோடுகளாய் ரோஜா நிறத்தில் உதடுகள். மோனிகா செலஸின் மோவாய்.

"ஏன்டி, உயிர் போற மாதிரி கத்தறே?" கேட்ட சரண்யாவின் குரலில் பாதாம் கீர் இருந்தது.

"ஐன்னி ஏதாவது வந்து உன் உயிர் போயிடுமோன்னு பயந்துதான் கத்தினேன்."

"வாட் நான்சென்ஸ்?"

"சென்ஸோடதான் பேசறேன். நீ பாத்ரூமுக்குள்ளே போய்க் கிட்ட தட்ட ஒரு மணி நேரமாச்சு."

தலையில் அடித்துக்கொண்டாள்.

"இதுக்காகத்தானா கத்தினே? ஏன்டி, தினமும்தான் காலேஜ் போற அவசரத்தோட காக்காய்க் குளியல் நடத்திட்டு ஓடறோம். இன்னிக்காவது ரசிச்சுக் குளிக்கலாம்னா... உனக்குப் பொறுக்கலை."

"மோகன் வந்து 'ஹார்ன்' அடிக்கிறவரைக்கும் குளி. அப்புறம் நாம 'மங்கி பால்ஸ்' போன மாதிரிதான்."

"மணி எவ்வளவு ஆச்சு?"

"பத்தரை."

பதறியடித்துக்கொண்டு குளியலறையைக் காலி செய்தாள்.

அர்ச்சனா 'அயர்ன்' பண்ணி முடித்து, பாக்கை அதனிடத்தில் வைத்தாள்.

"என் துணியையும் நீயே 'பேக்' பண்ணிடு. நான் சீக்கிரமா குளிச்சிட்டு வர்றேன்."

"போறது மங்கி பால்குக்கு. அங்க அருவியில குளிச்சிட்டாப் போச்சு. இப்ப நீ குளிக்கலைன்னா என்ன?"

அர்ச்சனா சூடாக அவளை முறைத்தாள்.

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

“ஒரு மணி நேரம் ஆலாபனையோட குளியல் நடத்து
என்னைக் குளிக்க வேண்டாம்னு ‘அட்வைஸ்’ பண்ணுறியா
வாங்குவேடி நீ, உதை வாங்குவே.”

குளியலறைக்குள் நுழைந்து படாரென்று கதவை
சாத்திகொண்டாள்.

சரண்யா ‘ஹேர் ட்ரை’யரால் தலையை உலர்த்த
முடிச்சிட்டுக்கொண்டாள்.

லாப்டில் இருந்த ஷோல்டர் பேகை, ஸ்டீல் போட்டு ஏன்
எடுத்தாள். தூசு தட்டிவிட்டு, இஸ்திரி பண்ணின உடைகளை
அடுக்கி வைக்க ஆரம்பித்தாள்.

அதே நிமிஷம்...

“சரண்யா.”

பக்கத்து வீட்டு மாமி ஜன்னல் வழியாய் கூப்பிட்டாள்.
“என்ன மாமி?”

“உனக்கு போன் வந்திருக்கு.”

“தோ வந்திட்டேன்.”

அடுத்த கம்பவுண்டுக்கு ஓடினாள்.

அவர்கள் வீட்டு ‘டிராயிங்’ அறையில் டீப்பாயின் மேல்
தனியே கிடந்தது தொலைபேசி ரிசீவர். காதோடு அதை
உரசவிட்டாள்.

“ஹலோ, நான் சரண்யா பேசறேன்.”

“நான்தான் மோகன்.”

“ஓ... குட்மார்னிங்.”

“கிளம்பியாச்சா?”

“நான் ரெடி, அர்ச்சனாதான் தாமதம் பண்ணிட்டிருக்கா.”

“அவனைக் கேட்டா உன்னைச் சொல்லுவா. ஆர்.எஸ்.
புரத்துக்கு ‘போன்’ பண்ணினேன், ராதாவும், சோபனாவும்
ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

எப்பவோ ‘ரெடி’யாயிட்டாங்க. ‘டைம் கீப்பிங்’ன்னா அவங்க
பெண்டு பேரும்தான்.”

கற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டுக் கிசுகிசப்பாக, போலியான
கொபத்தோடு சொன்னாள் சரண்யா.

“காதலியைத் தவிர மத்த எல்லாப் பொண்ணுங்களையும்
புழிறுதுதான் இப்ப லேட்டஸ்ட் பாஷன்.”

“இந்த ‘ட்ரிப்’ முழுக்க சண்டை போட போன்லேயே
பிள்ளையார் சுழி போட்டாச்சா?”

“சரி, எத்தனை மணிக்கு வர்றீங்க?”

“இன்னும் பத்தே நிமிஷம். ராதா, சோபனா, நான் மூணு பேரும்
அங்க ஆஜராயிருப்போம். நாங்க வர்றப்போ நீங்க ‘ரெடி’யா
இருக்கலைன்னா இந்த ‘ட்ரிப்’ ரத்து.”

“ஏய்... ஏய்...”

சரண்யா கத்தக் கத்த ரிசீவரை வைத்துவிட்டாள் மோகன்.

“சே, எருமை!” செல்லமாய் ரிசீவரைப் பார்த்து
முணுமுணுத்தவள், கதவருகே மாமி வந்து நின்றிருப்பதைப்
பார்த்துவிட்டு- உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டாள்.

சின்னப் புன்னகையால் மாமியைச் சமாளித்து...

“தாங்க்ஸ் மாமி.”

சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தாள்.

அறைக்குள் நுழைந்தபோது அர்ச்சனா ‘டிரஸ்சிங்’ மேசை
முன் அமர்ந்து ‘பவுடர்’ பூசிக்கொண்டிருந்தாள்.

“பேக்கிங்கைப் பாதியில விட்டுட்டு எங்கேடி போனே?”

“போன் வந்தது.”

“யார்கிட்டேயிருந்து?”

“மோகன்.”

“என்ன சொன்னார்?”

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

“இன்னுமா புறப்படலைன்னு சத்தம் போட்டார்.”

“சத்தம் போடணும். அப்பத்தான் நீ திருந்துவே.”

“நான் உன்னைச் சொல்லிட்டேன். ‘நான் ரெடி, அர்ச்சனாதான் குளிக்கவே இல்லை’ன்னு சொல்லி உன்மேல பழியைப் போட்டுட்டேன்.”

“கழுதை! சரி, உன்னோட காதல் வளர இந்த மாதிரி அவதூறுகளையும், பழியையும் நானே வாங்கிக்கறேன்.”

“பெரிய தியாகிதான்.”

சிரித்துக்கொண்டே சரண்யா மீண்டும் ‘பேக்’ செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

எல்லாவற்றையும் ‘பேக்’ செய்து முடித்த பின், யோசனையுடன் நெற்றியைத் தட்டினாள்.

“அர்ச்சனா, எதையோ மறந்த மாதிரி ஒரு உணர்வு.”

அர்ச்சனா திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“ரெண்டு நாள் அங்கே தங்கப் போறோம். ஆளுக்கு முனு ஜோடி துணி ‘அயர்ன்’ பண்ணி வச்சேன். அதெல்லாத்தையும் எடுத்து உள்ளே வெச்சியா?”

“வெச்சிட்டேன்.”

“டவல்?”

“ம்.”

“காஸ்மெடிக்ஸ்?”

“வெச்சிட்டேன்.”

“அந்த நாட்கள் வரப்போகுதா? ‘அது’ வேணுமா?”

“ச்சீ... டேட்ஸ் முடிஞ்சது.”

“அப்ப நீ எதையும் மறக்கலை?”

“இல்லை. எதையோ மறந்திருக்கேன்.”

“பிரமை.”

“இல்லடி.”

சரண்யா நிச்சயமாய் மறுத்தபோது...

அர்ச்சனா கத்தினாள்.

“ஆங்... எனக்கு ஞாபகம் வந்துருச்சு. ராத்திரி தூங்கப் போறதுக்கு முந்தி ‘கர்ச்சிப்’பைத் துவைச்சு மொட்டை மாடியில் காயப்போட்டியே... அதானே?”

“என் கண்ணு! இதுக்குத்தான் அர்ச்சனா வேணுங்கறது.”

மொட்டை மாடிக்குப் படிகளில் தாவினாள் சரண்யா.

மோகன் அவளுக்கு அன்பளிப்பாக தந்த கைக்குட்டை. அது மையில் இருந்தால் அவனே கைக்குள் இருப்பது போல் அவளுக்குத் தென்றும். அவன் மனசைப் போல வெள்ளை நிறம்.

படிகள் முடிந்து மேலே வர- வெட்ட வெளி. விசுவிகவெனக் காற்று அடித்தது. ‘டி.வி. டவர்’ மேல் ஒரு அண்டங்காக்காய் கட்டைக் குரலில் கரகரத்தது. அதன் கம்பிக்கும், புதைக் கண்ணுக்குமாய் நைலான் கயிற்றைக் கட்டி... அதில்தான் துணிகளை உலரப் போட்டிருந்தாள்.

‘வெளிப்’பில் தொங்கிய கைக்குட்டையை எடுக்கப்போன சரண்யா சட்டென்று திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

அந்த வெள்ளை வர்ண கைக்குட்டையில் திட்டுத் திட்டாய்ச் சிவப்பு.

ரத்தம்... ரத்தம்.

இருட்டைக் கிழித்துக்கொண்டு வந்தது, ஆட்டோவின் டிரப்/டரப்/பென்ற சத்தம். பெரிய ஓலம் மாதிரி இருந்தது.

ஆட்டோவுக்குள்ளே அடைசலாய் நான்கு பெண்கள். அவர்கள் சிரிப்பும், கும்மாளமும் ஆட்டோ சத்தத்துக்கு மேல் இறக்கை கட்டிப் பறந்தது. 'செகண்ட் ஷோ' பார்த்துவிட்டு வருகிறார்கள் பார்த்த சினிமா 'கமெண்ட்'... பேச்சில் விழுந்துகொண்டு இருந்தது.

"அறிமுக 'சின்'ல விஜய்யைப் பார்த்ததும் அப்படியே ஆடிப்போயிட்டேன். ரெண்டு கையாலும் அவர் கன்னத்தைக் கிள்ளி இழுத்து முக்கைக் கடிக்கலாமனு தோணிச்சு."

"அவர் ஏன் 'ஸ்டேஜ் ஆர்ட்டிஸ்டா'ப் போகலைன்னு எனக்கு இப்பத்தான் தெரியுது."

"பாட்டு சின்ல திரிஷா கலக்கல?"

"காஸ்ட்யூம் படு செக்சி."

"அந்த மாதிரியான ஒரு செக்சியான உடையில நம்ம 'ஆஸ்டல் வார்டன்' சாந்தமேரியைப் பார்க்கணும்னு எனக்கு ரொம்ப நாளா ஒரு ஆசை."

அவள் அப்படிச் சொன்னதுமே எல்லோருக்கும் சாந்தமேரி கற்பனையாய் அந்த உடையில் தோன்ற, ஆட்டோவுக்குள் ஆர்ப்பாட்டமாய்ச் சிரிப்பு பரவியது.

ஆட்டோ சட்டென்று அந்தத் தெருவில் திரும்பினதும், 'கரண்ட் கட்' ஆன மாதிரி எல்லோருடைய பேச்சுச் சத்தமும் பட்டென்று நின்று போனது.

டிரைவர் மட்டும் பேசினான்.

"ஆட்டோவை எங்கேமா நிப்பாட்டறது?"

"காலேஜுக்குப் பின்பக்கமாகக் கொண்டு போ."

"அங்கே 'கேட்' இல்லையே?"

"நாங்க தாண்டிக் குதிச்சிருவோம்."

ஆட்டோ சுற்றி வந்து கல்லூரி பின்புறம் 'காம்பவுண்டு' ஓரமாய் நின்றது.

எல்லோரும் இறங்கினதும் ஐம்பது ரூபாயை நீட்டினாள் டிரைவர்.

ஆட்டோ டிரைவர் பாக்கிச் சில்லறையைத் துழாவ...

"நியை வெச்சுக்க!" என்று அவனைத் துரத்தினார்கள்.

"பொகக் குட்டிக!" என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே, அவன் ஆட்டோவைக் கொண்டுபோனான்.

"பாருடி, டிப்சையும் வாங்கிக்கிட்டு திட்டிட்டுப் போறான்." நம்பரை 'நோட்' பண்ணிக்க... அவனை ஒருநாள் கவனிச்சுக்குவோம்."

"கசகசன்னு பேசாதீங்க. 'ஆஸ்டல்' அறைக்குப் போய்ச் சாந்தமேரியைப் பார்க்கக் கண்டம்தான். 'வார்டன்' சாந்தமேரி கன்னமையுடைய பட்டோம்னா தொலைஞ்சோம்."

"ஏன் பயந்து சாகறே...? வாரத்துக்கொரு சினிமா இப்படி மலையிய போய்ப் பார்த்துட்டுத்தானே இருக்கோம்."

"சத்தமில்லாம 'காம்பவுண்டு' சுவரைத் தாண்டுங்கடி."

ஒருத்தி கோபமாய்ச் சொல்ல-

"காம்பவுண்டு' சுவரின் மேற்பரப்பில் கையை வைத்து உந்தி டிரைவரை மறுபக்கம் எட்டிக் குதித்தார்கள்.

இருட்டில் கறுப்பு வர்ணம் அடித்துக்கொண்ட புல்தரையும், அந்த நீண்ட புல்வெளிக்கு அப்பால் 'ஆஸ்டல்' கட்டடமும் மசமசப்பாய்த் தெரிந்தன.

"வாட்கமேன் முழிச்சிட்டிருப்பானா?"

"அந்த ஆள் உட்கார்ந்த நிலையிலேயே தூங்கறதுல 'எக்ஸ்பர்ட்'. அவனைப் பத்திக் கவலைப்படாமே மேலே போங்க."

"வார்டன் சாந்தமேரியை நினைச்சாத்தான் அடிவயிறு கவங்குது. அந்தம்மா ஒரு குரங்கு."

சொன்னவள், கழிவுநீர் குழாயைப் பற்றிக்கொண்டு பழக்கப்பட்டவளாய்ச் சரசரவென்று ஏறினாள். அவளை மற்றவர்களும் அடியொற்றினார்கள். மொட்டையாக இருந்த

தெற்கு 'பிளாக்' கில் ஏறி, மறுபக்க வராந்தாவில் சத்தமில்லாமல் குதித்தார்கள்.

இருட்டான வராந்தாவில் பூனை நடை நடந்து, அவர்களுடைய அறையை அடைந்தார்கள்.

ஒருத்தி 'ஹெண்ட் பேக்' கில் சாவியைத் துழாவினாள். இன்னொருத்தி கிசுகிசுத்தாள்.

"ஏய், அவசரத்தில் அறையை நாம பூட்டக்கூட இல்லை. நீ சாவியைத் துழாவினா கிடைக்குமா?"

"போன வாரம் 'செகண்ட் ஷோ' போனப்ப பூட்டினதை இன்னும் ஞாபகம் வெச்சிருப்பே."

உள்ளே அறை அடர்த்தியான இருட்டில் புதைந்து கிடந்தது. ஒருத்தி சுவரில் கையைத் தடவி, சுவிட்சைத் தட்டினாள்.

அறைக்குள் அறுபது 'வாட்ஸ்' வெளிச்சம் குதித்தது. இயல்பாய்க் கட்டிலுக்குத் திரும்பியவர்கள்- திடுக்கிட்டுப் போனார்கள்.

அங்கே-

'ஆஸ்டல் வார்டன்' சாந்தமேரி கோபத்தில் தகதகக்கும் முகத்தோடு உட்கார்ந்திருந்தாள்.

சில விநாடிகளுக்கு யோசனைகள் அற்றுப்போய் அந்தக் கைக்குட்டையையே பார்த்து நின்றாள் சரண்யா. சுதாரிப்புக்கு வந்து அவசரக் குரலில் கூப்பிட்டாள்.

"அர்ச்சனா... அர்ச்சனா!"

பிழர்ந்து அர்ச்சனாவின் குரல் மெலிவடைந்து போய் மேலே வந்தது.

"என்னடி?"

"கொஞ்சம் மேலே வா."

"இவ் ஒருத்தி... புறப்பட விடமாட்டா."

முணுமுணுப்பைத் தொடர்ந்து அர்ச்சனா மேலே வந்தாள். தலைப் பின்னலில் தடிமனான 'ரப்பர் பேண்டை' மாட்டிக்கொண்டே கேட்டாள்.

"அஞ்சாவது பிளாட் தடியன், மொட்டை மாடியிலிருந்து உன்னைப் பார்த்து மறுபடியும் கண்ணடிச்சானா?"

"இல்லை, இந்தக் கைக்குட்டையைப் பாரு."

அர்ச்சனா மெல்ல கொடியைப் பார்த்தாள்.

அதில் 'கிளிப்' பின் பிடியில் தொங்குகிற கைக்குட்டையைப் பார்த்து அவள் புருவங்கள் உயர்ந்தன.

"என்னடி... ராத்திரி நீ நீலம் போட்டு வெளுத்துப் போட்டே. இப்ப இதில் திட்டுத்திட்டா ரத்தக்கறை எப்படி வந்தது?"

"அதான் புரியலை. கைக்குட்டை போட்டது போட்டபடியே அப்படியே இருக்கு. எனக்கு நல்லா ஞாபகம் இருக்கு. கொடிக்கம்பியிலே இந்த 'ஜாயிண்ட்' இருக்கே. இந்த இடத்தில்தான் காயப்போட்டேன். இப்ப பார்த்தா கைக்குட்டையெல்லாம் ஒரே ரத்தம்."

"எப்படி வந்திருக்கும்?"

அவர்கள் யோசனையைக் கலைத்தது அந்த 'ஹார்ன்' சத்தம்.

"பிங்க்...பிங்க்..."

"மோகன் வந்தாச்சு...!" என்றாள் அர்ச்சனா.

மொட்டை மாடியின் விளிம்புக்கு ஓடிப்போய் எட்டிப்

பார்த்தாள்.

ஆம்னி மண்டை பளீரென்று தெரிந்தது. கதவுகள் திறந்திருக்க
மோகன், ராதா, சோபனா மூன்று பேரும் கதவை நோக்கி
நடந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

“நூறு ரூபா பந்தயம். சரண்யா இப்பத்தான் தலையை
ஷாம்பூவில் ஊறப் போட்டிருப்பாள்னு நான் சொல்றேன். நீ
என்ன சொல்றே...?” என்று சோபனாவிடம் கேட்டாள் ராதா.
அர்ச்சனா கையைத் தட்டினாள்.

“ஏய்! மேலே வாங்க...”

“ஓ! மகாராணிகள் இப்பத்தான் உப்பரிகையில் உலவிட்டு
இருங்காங்களோ...?”

அவர்கள் மூன்று பேரும் அறைக்குள் நுழைந்து, மாடியை
அடைந்தார்கள்.

“என்னடி... இன்னுமா புறப்படலை?”

“புறப்பட்டாச்சு. மொட்டை மாடியில் காயப்
போட்டிருந்த கைக்குட்டையை எடுக்க வந்தேன். அப்படியே
நின்னுட்டேன்.”

“இது மோகன் உனக்கு பிறந்த நாளுக்கு பரிசளித்த கைக்குட்டை
இல்லே? இதைப் பார்த்ததும் அம்மா மனசுக்குள்ளே ‘டேய்’
காட்சி ஓட ஆரம்பிச்சு அப்படியே நின்னுட்டாங்களா?”

“இல்லேடி...” என்று சொல்லி, கைக்குட்டையில் ரத்தம் படிந்து
கிடக்கும் விவரத்தைச் சொன்னாள் சரண்யா.

“பூ! இதுதானா விஷயம்... அதோ அந்த அண்டங்காக்கா,
எலியைப் பிடிச்சுட்டு வந்து சாப்பிட உன் கைக்குட்டையை தட்டா
உபயோகப்படுத்தி இருக்கும். நாம போய்க் குளிக்கிறதுக்குள்ளே

மகி பால்ஸ்'ல தண்ணி வறண்டே போயிரும்... மோகன், ஒரு
கைக்குட்டைக்காக இத்தனை தூரம் கவலைப்படறவளை நான்
இன்னிக்கூத்தான் பார்க்கறேன். ஒண்ணே ஒண்ணுதான் வாங்கித்
தந்திங்களா... ஏன் கஞ்சத்தனம்? மொதல் வேலையா இவளுக்கு
மாதிரி துள் கைக்குட்டை வாங்கித் தந்திடுங்க. இப்ப இவளைக்
கிளம்பச் சொல்லுங்க...”

“இத்தனை பேர் முன்னால என் மானத்தை வாங்கறியே...
சரண்யா, கிளம்பு.”

எல்லோரும் சேர்ந்து கிண்டலடித்ததில் சரண்யா ‘முடு’
மாறினாள். சற்று நேரத்துக்குள் கைக்குட்டையை மறந்தாள்.
பழைய சரண்யாவாய் மாறி, ஆர்ப்பாட்டமாய் காருக்குள்
பெய்கை எறிந்தாள்.

அந்தக் கைக்குட்டையில் தோய்ந்த ரத்தம் அவர்களுக்கு
அளிக்கப்பட்ட ‘அபாய எச்சரிக்கை’ என்பதை அந்த நிமிடம்
அவர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை.

வார்டன் சாந்தமேரி பூட்டைத் திறந்துகொண்டு தங்கள்
அறைக்குள்ளேயே வந்து உட்கார்ந்திருப்பாள் என்று நான்கு
பேருமே கனவில்கூட நினைத்திருக்கவில்லை. லேசாய் உதறல்
எடுத்தது.

நான்கு பேரும் சுவரோரம் ஒதுங்கி- துண்டு துண்டான குரலில்
கொரமாய்ச் சொன்னார்கள்.

“ஸ...ஸாரி மேடம்...”

சாந்தமேரியின் முகத்தில் மன்னித்து விடுவதற்கான எந்த

அறிஞறியும் தெரியவில்லை. உயர்ந்த குரலில் கோபத்துடன் வார்த்தைகள் வந்து விழுந்தன.

“எங்கேடி போயிட்டு வர்றீங்க...?”

தயக்கத்துடன் நான்கு பேரும் ஒருத்தரையொருத்தர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். ஒருத்தி சற்றே துணிந்து கிசுகிசுத்தாள்.

“உண்மையைச் சொல்லிறலாம்டி. முழுக்க நனைஞ்சாச்சு. இனி முக்காடு போட்டுப் பிரயோஜனமில்லை...”

அவள் கிசுகிசுப்பு தந்த தைரியத்தில் மற்றவர்களும் மெல்ல வாயைத் திறந்து, வாக்கியத்தை வெளியிட்டார்கள்.

“மே...மேடம்... நாங்க... சினிமாவுக்குப் போயிட்டு வர்றோம்.”

“நாலு பொட்டப் புள்ளைங்க தன்னந்தனியா சினிமாவுக்குப் போயிட்டு வர்ற நேரமா இது...?”

“தப்புத்தான்... மன்னிச்...”

சொல்ல வந்த ஒருத்தியை மற்றொருத்தி அடக்கிவிட்டு- லேசாய் புன்னகைக்க முயன்றுகொண்டே சொன்னாள்.

“என்ன பண்ணுறது மேடம். காலையிலேயும், மத்தியானமும் காலேஜ் இருக்கு. சாயந்தரம் ஸ்பெஷல் கிளாஸ். ராத்திரிதானே ‘ப்ரீயா’ இருக்கோம்.”

சாந்தமேரி, சொன்னவளைப் பார்த்துப் பல்லைக்கடித்தபடியே கேட்டாள்.

“எந்த தியேட்டருக்குப் போயிட்டு வந்தீங்க...?”

விபரம் சொன்னாள். “விஜய் படம். அசத்தல் போங்க. நீங்ககூட ஒருடவை போய்ப் பார்க்கலாம்.”

உற்சாகத்துடன் பேச ஆரம்பித்தவளை, அதட்டினாள் சாந்தமேரி.

“ஷட் அப். எங்கே சினிமா டிக்கெட்டைக் கொடுங்க... பார்க்கலாம்!”

அவர்கள் நால்வரும் மறுபடி ஒருத்தரையொருத்தர் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

“ஸாரி, மேடம்.”

சாந்தமேரி சாந்தமிழந்து இன்னும் கொஞ்சம் கண்கள் சிவக்க அவர்களைப் பார்த்தாள்.

“ஏன் ஸாரி கேக்கறீங்க? ராத்திரி ஒரு மணி நேரம் வரைக்கும் எங்கேயோ சுத்திட்டு, ஆஸ்டல் சுவரேறிக் குதிச்சு உள்ளே வந்திருக்கீங்க. இது முதல் தடவை இல்லை. பல தடவை இதுபோல நடந்திருக்குன்னு எனக்குத் தெரியவந்திருக்கு. காரணம் கேட்டா சினிமாவுக்குப் போயிட்டு வர்றதா சொல்றீங்க. சினிமா டிக்கெட்டைக் காட்டச் சொல்றேன். காட்ட வேண்டியதுதானே?”

“ஸாரி மேடம். நீங்க இப்படி கேப்பீங்கன்னு தெரிஞ்சிருந்தா டிக்கெட்டைப் பத்திரமாகக் கொண்டு வந்திருப்போம்.”

“இல்ல, நீங்க நாலு பேரும் சினிமாவுக்குப் போகலை.”

“பிராமிஸ், மேடம்.”

“இல்ல. உங்க சத்தியத்துக்கு மதிப்பு என்னன்னு எனக்குத் தெரியும்.”

திட்டவட்டமாய் சாந்தமேரி மறுக்க- அவள் கெஞ்சுகிற பாவனையில் சொன்னாள்.

“எங்களை நம்புங்க மேடம். சினிமாவைத் தவிர இந்த அர்த்த ராத்திரியில் வெளியே எங்களுக்கு வேறென்ன வேலை?”

சாந்தமேரி சில விநாடிகளுக்கு அவர்களை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு- நிதானமாகச் சொன்னாள்.

“நாளைக்குக் காலையில் பிரின்சிபாலைப் பாருங்க. விபரமாய்ப்

புரியும்.”

சொல்லிவிட்டுப் புயல் மாதிரி அந்த அறையைவிட்டு வெளியேறிச் சென்றாள் சாந்தமேரி.

சில்லென்ற குளிர்காற்றை வெட்டிக்கொண்டு ஆம்னி வேன் விரைந்து லேசான துறையை வைப்பர் துடைத்துக்கொண்டிருந்தது. டேப்ரிக்கார்டரில் சித்ரா ‘உய்யலாலா’ என்று பாடிக்கொண்டிருக்க, மோகன் வேனை இயக்கினான். மற்றவர்கள் உய்யலாலாவுக்கு கைதட்டிச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

வேன் ஒன்றரை மணி நேரத்தை விழுங்கிக் கிணத்துக்கடவையும், பொள்ளாச்சியையும் கடந்து ஆளியாறை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“ஆளியாறு உங்களை வரவேற்கிறது.”

நெடுஞ்சாலைத் துறையின் போர்டைப் பார்த்ததுமே சோபனா உற்சாகத்துடன் கேட்டாள்.

“ஆளியாறு அணையை பார்த்துட்டுப் போகலாம்டி.”

“தண்ணி இருக்குமா?”

“தண்ணி இருந்தாலும், இல்லைன்னாலும்... இங்க ஒரு அரை மணி நேரம் ‘ஸ்பெண்ட்’ பண்ணிட்டுப் போகலாமே?”

“மோகன், நீ என்ன நினைக்கிறே?”

அவன் சிரித்தான்.

“சோபனா ஆசையைக் கெடுக்க வேண்டாம்.”

வேன் விரைன்று அந்தப் பாலத்தைக் கடந்து- ஆளியாறு பூங்காவின் பிரதான வாயில் அருகே தன் இயக்கத்தை

நிறுத்திக்கொண்டது. கதவைத் திறந்துகொண்டு- ‘கான்வென்ட்’ முடிந்ததெனின் உற்சாகத்தோடு அந்தப் பூங்காவுக்குள் நுழைந்தார்கள்.

காய்ந்து போன செடிகள் சமீபத்து மழையில் துளிர்த்து உயிர் பிடித்திருந்தன. அவைகளின் பச்சைத் தலைகளுக்கு முக்காடு போட்ட மாதிரி ரோஜா, மஞ்சள், சிவப்பு நிறத்தில் பூக்கள் பூக்கிறதென.

தூரத்து அணைக்கட்டில் தண்ணீர் பொங்கிவிழும் சத்தம் சோபனா இரைச்சலாய் அவர்கள் காதுகளில் மோதிற்று.

“பாரு சரணயா, தண்ணி பாலாய்க் கொட்டுது.”

சோபனா கத்தினாள்.

“ரொம்ப அழகு.”

அவர்கள் அணைக்கட்டை நோக்கி வேகமாய் நடந்தார்கள். மோகன், சரணயா, அர்ச்சனா, சோபனா நாலு பேரும் முன்னால் போக- ராதாவின் ‘ஹைஹீல்ஸ்’ செருப்பு அவர்களின் வேகத்துக்கு சமீபம் மறுத்தது.

ராதா பின்தங்கினாள்.

“ஏய், கொஞ்சம் மெதுவா நடங்கடி.”

அவளின் குரல் அவர்களின் உற்சாகச் சத்தங்களுக்கு மத்தியில் தென்பதே போனது.

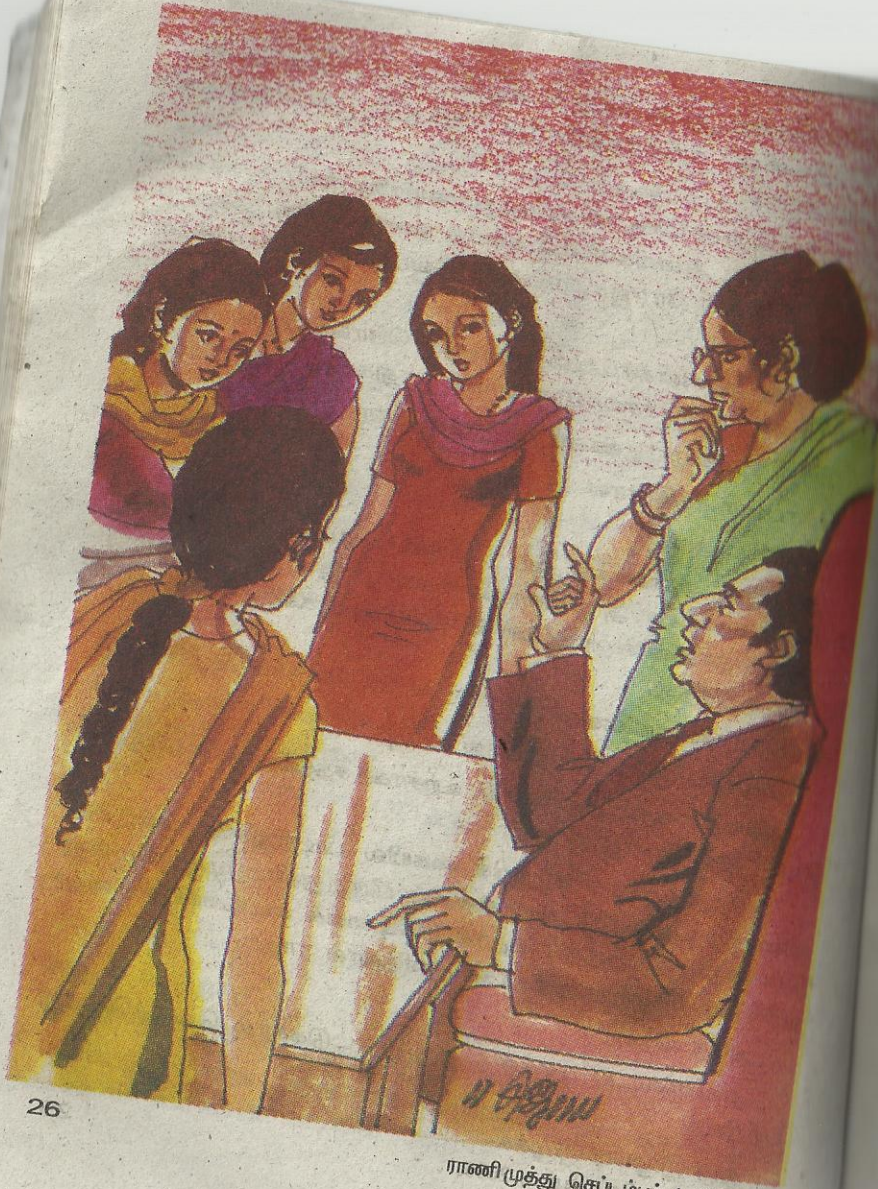
‘ஹைஹீல்’சைக் கழற்றிக் கையில் பிடித்துக்கொண்டால், விரைவாக நடந்து அவர்களைப் பிடித்துவிட முடியுமென்று நினைத்தாள். அந்தப் புதர்ச் செடியைக் கடக்கையில் ‘ஹை ஹீல்’சைக் கழற்றுவதற்காகக் குனிந்தாள் ராதா.

அதே விநாடி-

அவளுடைய புஜத்தை ஒரு முரட்டுக்கரம் வெடுக்கென்று பற்றியது.

ஒரு இழுப்பு இழுக்க-

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

பாதி புதர் மறைவில் வந்து, பொத்தென்று விழுந்தாள்.
அப்பா மாய் எழ முயன்றவளை அந்த முரட்டு உருவம் வாயைப்
பிளந்த தரையோடு தரையாய்ச் சேர்த்து அழுக்கியது.

6

சோதனைக்கூடத்தில் பாஸ்கல் விதியைச்
பின்படுத்துக்கொண்டு இருந்தபோது அவர்களுக்கு அந்த
பொருள் வந்தது. காலை பதினொரு மணிக்கு விசாரணைக்காக
முதல்வரின் அறைக்கு வரும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டு
இருந்தார்கள்.

"என்னடி பண்ணுறது?"

"விசாரணையை சந்திக்க வேண்டியதுதான்."

"அந்த சாந்தமேரி ராத்திரியே பயமுறுத்திட்டுப் போயிருக்கு.
பிரின்சிபால் என்ன கேக்கப் போறாரோ?"

"தலைக்கு மேலே வெள்ளம் போயாச்சு. என்ன
பிரின்சிபாலும்தான் சந்திக்க வேண்டியதுதான்."

"அப்பா- அம்மாவுக்குத் தகவல் தந்து அவங்களை
வரவழைக்காம இருந்தா சரி."

"பார்ப்போம்."

பதினொரு மணிக்கு இடைவேளை மணி ஒலிக்க,
எல்லோரும் சோதனைக்கூடத்தை விட்டு கேண்டனை நோக்கிக்
கொண்டுவந்தார்கள்.

இவர்கள் நான்கு பேரும் பிரதான கட்டத்தை அடைந்தார்கள்.
பொய்சைக் வேய்ந்த வரவேற்பு அறையைக் கடந்து மாடிப்படிகளை
அடைந்தார்கள். படிகளில் உயர்ந்து, முதல்வர் அறைக்கு வந்து
நின்றார்கள்.

முதல்வரின் பி.ஏ. கண்ணாடியை உயர்த்தி விட்டுக்கொண்ட
அவர்களைப் பார்த்தார்.

“என்ன வேணும்?”

“பிரின்சிபாலைப் பார்க்கணும்.”

“எதுக்கு?”

“வரச் சொன்னாங்க.”

“என்ன விஷயமா?”

“தெரியாத மாதிரி சும்மா குடையாதிங்க, ஸார். விசாரணைக்கு
எங்களை வரச் சொல்லி கடிதம் தயார் பண்ணினார்களே?”

அவர் நமட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தார்.

“ஓ, விசாரணை கேசா? ஏம்மா அர்த்த ராத்திரியில் உங்களுக்கு
ஆஸ்டலுக்கு வெளியே என்னம்மா வேலை?”

“இதை பிரின்சிபால் கேப்பார். நாங்க அவருக்கு பதில்
சொல்லிக்கிறோம். இப்ப நாங்க உள்ளே போகலாமா?”

“ஒரு நிமிஷம்.”

பி.ஏ. தன் மேசையில் இருந்த இண்டர்காமை எடுத்தார்.

“ஸார், விசாரணைக்கு அந்தப் பொண்ணுங்க
வந்திருக்காங்க.”

“.....”

“ஓக்கே ஸார்.”

“பிரின்சிபால் உங்களை வரச் சொல்றார். உள்ளே போங்க.”

கதவை ‘ப்ளக்’ என்று விரித்துக்கொண்டு உள்ளே அவர்கள்
நுழைந்தார்கள். இருபதடிக்கு இருபதடியில் இருந்த விசாலமான
அறையின் தரை முழுக்க அழகான விரிப்பு போர்த்தப்பட்டிருந்தது.
அறையின் ஒரு சுவர் முழுக்க கண்ணாடி ‘ஸெல்ப்’

பக்கவாட்டில் இருந்தது. ‘ஸெல்ப்’ நிறையப் புத்தக அணிவகுப்பு.
அந்த மையமாய் முதல்வரின் பரந்த மேசை. அதன்மேல்
புகைப்பாக்குகள், டெலிபோன்கள், இண்டர்காம்.

முதல்வர் கடுகடுப்பான முகத்தோடு உட்கார்ந்திருந்தார்.
பக்கவாட்டில் சாந்தமேரி அமர்ந்திருந்தாள்.

இவர்கள் நான்கு பேரும் தயக்கத்துடன் மேசை அருகே போய்
மார்புகள்

மேல் உறுமிக்கொண்டிருந்தது.

முதல்வர் மெலிதான குரலில் கேட்டார்.

அவ்வாறு இல்லாம நேத்து ராத்திரி நீங்க நாலு பேரும்
இங்கு வலிவிட்டு வெளியே போனதாகவும்- ராத்திரி ஒரு மணிக்கு
பிரின்சிபால் கவிரைநிக் குதிச்ச அறைக்குத் திரும்பி வந்ததாகவும் புகார்
பயிர்நிக்கு. அது உண்மையா? போனீங்களா?”

தலையாட்டினார்கள்.

“நா... போனோம் ஸார்... அப்படிப் போனதுதப்புத்தான். இப்ப
உங்கிட்ட மன்னிப்புப் கேட்டுக்கத் தயாரா இருக்கோம்.”

முதல்வர் காரம் குறையாத குரலில் சிடுசிடுத்தார்.

“ஆனா நான் மன்னிக்கத் தயாராயில்லை.”

“ஐ... ஸார்.”

“ஏன்னா, தொடர்ந்து பல தடவை நீங்க இதே தப்பைச்
பிசுபிசுபிடுக்கிறதா ‘வார்டன்’ சொல்றாங்க.”

இவர்கள் யாரும் பதில் பேசவில்லை.

முதல்வரே தொடர்ந்தார்.

“உந்த சில மாசமா நம்ம காலேஜ் பத்தி மோசமான புகார்கள்
வந்திட்டிருக்கு. அந்த புகார்களைக் கேக்கவே எனக்குக் காது
கூறுது. ஆனா... நம்ம காலேஜில் படிக்கிற ஆஸ்டல் பெண்கள்

சிலர் விபசாரத்தில் ஈடுபடறதா தகவல். என்னால அப்ப முடியலை. உங்களை நேத்து ராத்திரி கையும் களவுமாப் பிறகு, அந்தத் தகவலில் உண்மை இருக்குமோன்னு தோணுது. அவர்கள் நாலு பேரும் 'குப்பென்று முகம் சிவந்தார்கள். "ஸார், இது அபாண்டமான குற்றச்சாட்டு. சினிமாவுக்குப் போயிட்டு வந்த எங்களை இப்படிக்கேவலமாப் பேசறது கெடச்சம்கூடச் சரியில்லை."

சாந்தமேரி குறுக்கிட்டாள்.

"இவங்க சினிமாவுக்குத்தான் போனாங்கிறதுக்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை. யாரிடமும் டிக்கெட் இல்லை."

"ஸார்! ஆஸ்டல் விதிகளை மீறி சினிமாவுக்கு நாக் போனது தப்புதான். அதுக்காக நீங்க தரப்போற தண்டனை மனப்பூர்வமா ஏத்துக்கறோம். ஆனா, சினிமாவுக்குப் போனதுக்காக ஆதாரம் எங்ககிட்டே இல்லாததால இப்படியொரு மோசமான பழியை எங்க மேல போடாதீங்க."

கோபத்துடன் சொல்லிக்கொண்டு போன அவர்களை இடைமறித்தார் முதல்வர்.

"குறிப்பா உங்க மேல அப்படியொரு பழியை நான் போடலை. ஆஸ்டலைவிட்டு ராத்திரி நேரத்தில்கூட பெண்கள் வெளியே போயிட்டு வர்றாங்கன்னு உங்களைப் பிடிச்சதன் மூலமாத்தெரிய வந்திருக்கு. நீங்க சினிமாவுக்குப் போனீங்களா. இல்லையாங்கறதை நான் பெரிசுபடுத்தப் போறதில்லை.

உங்க அப்பா, அம்மாவுக்கு தந்தி கொடுத்திருக்கேன். அதை அவங்க விசாரிச்சுக்கட்டும். என்னைப் பொறுத்தவரை அர்த்தராத்திரி வேளையில் அத்துமீறி நீங்க ஆஸ்டலுக்கு வெளியே இருந்ததுதான் உங்க மேலே உள்ள குற்றச்சாட்டு. விசாரணையிலே அதை நீங்களே ஒத்துக்கிட்டீங்க. ஆஸ்டல்ல இனிமே உங்களுக்கு இடமில்லை. நீங்க போகலாம்."

அவர்கள் ஏதோ சொல்ல முயற்சிக்க- முதல்வர் முடிவாகச் சொன்னார். "பிளீஸ்... கெட் அவுட்."

ராணிமுத்து சில விநாடிகளுக்கு அந்த முரட்டு உருவத்தின் கதாப் பிடிக்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் திணறினாள். அந்தப் விநாடிதான். எதிரியின் பலம் புரிந்துவிட, இன்னும் சற்று கைவிடப்பட வேண்டிய நிலைமையில் நிமிறினாள்.

அந்தப் போராட்டத்தில், பின்னியிருந்த கைகளில் ஒன்று கீழே விடுபட்ட கையால் மண்ணை அள்ளி அந்த உருவத்தின் கைகளை மூடினாள்.

மண் துகள்கள் அவன் கண்களைப் பாதித்திருக்க வேண்டும். அதுவரை தளர்த்தி அவசரமாய்க் கண்ணைத் தேய்த்துக்கொள்ளத் தொடங்கினாள். அவன் தளர்ந்த அந்த விநாடிகளைப் பயன்படுத்தி அவனை ஒரே தள்ளாகத் தள்ளிவிட்டு, இருட்டான புதரைவிட்டுப் பாய்ந்து வெளியே வந்தாள் ராதா.

பிரம்ப் தூரத்தில் அணைக்கட்டு அருகே அவர்கள் நான்கு பேரும் தெரிந்தார்கள்.

ஹை ஹீல்சை உதறித் தள்ளிவிட்டுப் புல்வெளி மத்தியில் தாதுவென ஓட ஆரம்பித்தாள்.

"அதோ ராதா வந்துட்டா."

"எங்கேடி. திடீர்னு காணாமப் போயிட்டே?"

"ஏன் இப்படி தலை தெறிக்க ஓடி வர்றே?"

"துணியெல்லாம் புழுதியா இருக்கு?"

பெர்விகளுடன் அவளைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

பெர்விகள் முன்னால் வந்து, சிரியசாய் அவளைப் பார்த்துக்

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

கேட்டான்.

“என்னாச்சு ராதா?”

“அ...அங்க...அங்க...”

ராதா படபடப்புடன் நடந்தவைகளை விளக்கினான்.
மோகன் அவளை இழுத்துக்கொண்டு, அவசரமாய் அது
புதரை நோக்கிப் போனான்.

“இதோ... இங்கேதான் மோகன்.”
அங்கே யாருமில்லை!

அந்தப் பூங்கா முழுவதுமே சுற்றிச் சுற்றி வந்து கேட்க
பார்த்தார்கள். சந்தேகத்துக்கிடமாய் யாரும் அகப்படவில்லை.
“ஆளைப் பார்த்தியா நீ...?”

“அந்தப் புதருக்குள்ளே ஒரே இருட்டு. என்னால அடையாது
தெரிஞ்சுக்க முடியலை.”

“அவன் எதுக்காக ராதாவை அங்கே இழுத்துப்
போடணும்?”

“பலாத்தாரம் செய்ய முயன்றிருக்கலாம்.”

மோகன் சொல்ல- ராதா மறுத்தாள்.

“இல்ல மோகன், அவனோட முயற்சி வேற மாதிரி இருந்தது.
என் கழுத்தைப் பிடிச்சு இறுக்க ஆரம்பிச்சான். எனக்கு முச்சு
நின்னுடும் போலிருந்தது. அவன் என்னைக் கொலை பண்ணப்
பார்த்தான்.”

“மோகன் சொல்றதுதான் சரி. அவன் பலாத்தாரம்
செய்ய முயன்றது, உனக்குக் கொலை முயற்சி மாதிரி
தோணியிருக்கும்.”

“ஆள் தப்பிச்சுட்டானே...”

“அவன்கிட்டே இருந்து ராதா தப்பிச்சு வந்ததே பெரிய
ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

இருந்து தோணுது.”

“அப்ப என்ன செய்யலாம்?”

“பாஸில்ல புகார் பண்ணலாமா?” என்றான் மோகன்.

“அதனால் என்ன பயன்? எங்கே தொட்டான்... எப்படி
தொட்டான்... தனியா நீங்க எல்லாரும் எங்கே வந்தீங்க?ன்னு
ஆயிரம் கேள்விகள் நம்மைத்தான் கேட்பாங்க.”

“புகாரம் பயணத்தை ரத்து பண்ணிடலாம்!” என்றான்

ராதா ரொம்ப பயந்துட்டாள்னு நினைக்கிறேன்
பயணத்தை ஏன் ரத்து பண்ணணும்...? இனிமே ஜாக்கிரதைய
கூடுதலாப்போம். எல்லாரும் ஒண்ணா போவோம், ஒண்ண
வாங்கோம்... அஞ்சு பேரும் ஒண்ணா இருக்கோமானு அப்பப்
பயணிப்படுத்திக்கணும்.”

“சோபனா சொல்றது சரி. வாங்க, காருக்குப் போகலாம்.”

எல்லோரும் அந்தப் பூங்காவைக் கடந்து- வெளியே நின்றிருந்த
பூமணி வேனுக்குத் திரும்பினார்கள்.

மோகன் டிரைவர் இருக்கையில் நிரம்பிக்கொள்ள- சரண்யா
அவன் அருகில் அமர்ந்துகொண்டாள்.

மற்ற மூன்று பேரும் பின் இருக்கையில் உட்காரப் போனபோது
சோபனா சட்டென அதைப் பார்த்தாள்.

“மோகன்... இங்க பாருங்க.”

அவர்கள் நான்கு பேரும் ‘வார்டன்’ சாந்தமேரி மீது
ஏராளமான ஆத்திரத்தோடு இருந்தார்கள்.

“அத்தனைக்கும் காரணம் அந்தச் சாந்தமேரிதான்.”
 “ஆமா... நம்மை எச்சரிக்கை பண்ணிட்டு, ஆஸ்ட்ரேலியா
 பிரச்சனையை முடிச்சிருக்கலாம். அதைச் செய்யாம விஷயத்தை
 ‘பிரின்சிபால்’ வரைக்கும் எடுத்துட்டுப் போய், ச்சே! எத்தனை
 அவமானப்படுத்திட்டா அந்தம்மா.”
 “பிரின்சிபாலோடு விஷயம் முடிஞ்சதுன்னா, அதுவும்தான்
 இல்லையே... வீட்டுக்கு தந்தி குடுத்து... பெத்தவங்களும்தான்
 வரவழைச்ச... அவங்க முன்னால எத்தனை கேவலம்?”
 “எங்கப்பா செம ‘போஸ்’ வீட்டார். என்ன பண்ணுறது பறிய
 பேசாம வாங்கிக்கிட்டேன்.”
 “யாரோ சில கழுதைங்க விபசாரத்துல ஈடுபடுதாம்.
 இத்தம்மாவுக்கு நாமதான் கிடைச்சமா? சினிமாவுக்குப்
 போயிட்டு வந்த நம்ம மேலே எவ்வளவு மோசமான பழிவை
 போட்டுட்டா.”
 “வீடக்கூடாது. செமத்தியாப் பழி வாங்கணும்.”
 “எப்படி?”
 “அந்தம்மா வெளியே தலைகாட்ட முடியாதபடி
 அவமானப்படுத்தணும்.”
 “அதான் எப்படி...?”
 “சொல்றேன். வினக்கமாச் சொல்றேன்.”

சோபனா பின் இருக்கையை நோக்கி கையைக்
 காட்டினாள்.
 எவ்வோரின் பார்வையும் அங்கே விழுந்தன. புருவங்கள்
 உயர்ந்தன. பின் இருக்கையின் மத்தியில் ஒரு மூக்குக் கண்ணாடி
 ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

...பிடிக்கிறது.
 ...தான் முடிப்பமான குரலில் கேட்டான்.
 “அந்தக் கண்ணாடி யாரோடது?”
 ...யாரும் ஒருத்தரையொருத்தர் பார்த்துக்கொண்டார்
 ...சொன்னான்.
 ...கண்ணாடி போடறவங்க யாரும் நம்ம குழுவிலே
 ...யாரோடது?”
 ...அப்படின்னா இந்தக் கண்ணாடி யாரோடது?”
 “இந்தக் கண்ணாடி எப்படி இங்க வந்தது?”
 ...புறவாளுக்கு நமக்கு நேரம் சரியில்லைன்னு நினைக்கிறேன்.
 ...கால்தான் விநோதமான சம்பவங்களெல்லாம் நடக்குது.
 ...புறவா மீட்டை மாடியில் காயப்போட்ட கைக்குட்டையிலே
 ...தக்கணை படிஞ்சிருந்தது. பூங்காவுல எவனோ ஒருத்தன்
 ...பண்ணப் பலாத்காரம் பண்ணப் பார்த்தான். இப்ப பூட்டின
 ...தக்கணை ஒரு கண்ணாடி... பயணத்தை இத்தோட ரத்து
 ...பண்ணிட்டு, அவங்க அவங்க வீட்டுக்குத் திரும்பறது உத்தமம்னு
 ...நான் நினைக்கிறேன்.”
 ...ராதா சொன்னதும்—
 ...கிழக்கன் சிரித்தான்.
 “ராதா! நீ ரொம்ப பயப்படறே...”
 “புளீஸ்... பீ சீரியஸ்.”
 “பிக்னிக் வந்தா ஜாலியா இருக்கணும். சீரியஸா
 இருக்கக்கூடாது.”
 “எவ்வளவு ஒரு ‘லோபர்’ உன்கிட்டே தப்பா நடந்துகிட்டதையும்...
 ...தப்பா நடந்த மத்த சம்பவங்களையும் ஏன் முடிச்சப்
 ...போடுறே...?”

“எது தற்செயல்...? கர்ச்சிப்பில் ரத்தக்கறை படியறதும், பகர்ச்சிப்பில் காருக்குள்ளே புதுசா ஒரு மூக்குக் கண்ணாடி இருக்க தற்செயலா?”

அர்ச்சனா சொன்னாள்.

“சரண்யாவின் கர்ச்சிப்பில் ரத்தக்கறை படிஞ்சதும் காரணத்தை நான் சொல்றேன். செத்துப்போன எலி, பக்கத்து இறைச்சிக் கடையில் திருடிய சதைத் துணுக்கு எல்லாந் தைக் காக்கைகள் எங்க வீட்டு மொட்டை மாடியில்தான் கொண்டு வந்து போடும். காயப் போட்டிருந்த கைக்குட்டை மேல ரத்த சதையுமா காக்கா வந்து உட்கார்ந்திருக்கும். அதிலே ரத்தக்கறை படிஞ்சிருக்கும்.”

ராதா இன்னமும் தெளிவடையாத முகத்துடன் கேட்டாள். “நீ சொல்றபடியே வெச்சுப்போம். பூட்டின காருக்குள்ளே கண்ணாடி எப்படி வந்தது? இதுக்கு என்ன காரணத்தைச் சொல்லப் போறே...?”

அர்ச்சனா மேலும் புன்னகைத்தாள்.

“இங்க பாரு ராதா, மனசுல பயத்தோட நீ எந்த விஷயத்தை அணுகினாலும் தப்பான காரணங்கள்தான் நிறைய கிடைக்கும். விஷயத்தைச் சுலபமா எடுத்துக்கிட்டு காரணத்தை அலசிப் பார்த்து சரியான காரணம் பிடிபடும்.”

“சரி... பூட்டின காருக்குள்ளே கண்ணாடி வந்த விஷயத்தைச் சுலபமாகவே எடுத்துக்கிட்டு நீ காரணத்தைச் சொல்லு...”

மோகனிடம் திரும்பினாள் அர்ச்சனா.

“நம்மில் கண்ணாடி போடறவங்க யாருமில்லை. ஆனா காருக்குள் ஒரு கண்ணாடி இருக்கு... அப்படின்னா இதுக்கு விடையும் மோகன்கிட்டேதான் இருக்கு.”

மோகன் தோளைக் குலுக்கினான்.

“கண்ணாடி எப்படி வந்ததுன்னு எனக்குத் தெரியலை.”

“எது தற்செயல்...? என்செயல்?” என்கிற மாதிரி எல்லாரும் சொல்லப் பார்க்க- அர்ச்சனா புன்னகையுடன் தொடர்ந்து சொன்னாள்.

“நான் நான் கேக்கற கேள்விகளுக்கு மட்டும் யோசிச்சுப் பதில சொல்லுங்க...”

“அது நான் நான் யாருக்காவது காரை நீங்க இரவல் கொடுத்தா?”

“இல்லை.”

“யாருக்காவது ‘லிப்ட்’ கொடுத்திங்களா?”

“இல்லை. யோசனைக்குப் பின் மோகன் சொன்னான்.”

“ஆகவே பிஸ்டை பஸ் ஸ்டாப்ல விட போயிருக்கேன். பிஸ்டை ஸ்டைட் பேங்குக்குக் கூட்டிட்டுப் போயிருக்கேன். அப்போது என் தொழில் பார்ட்னரை மதுரை கோயிலுக்கு அழைச்சிட்டுப் போனேன்.”

“அவங்கள்ல கண்ணாடி உபயோகப்படுத்தறவங்க யாராவது இருக்காங்களா?”

“அக்கவுண்ட் ஸ்டீலும்... பார்ட்னரோட அம்மாவும் கண்ணாடி போடறவங்கதான்.”

அர்ச்சனா சிரித்தாள்.

“ஆக பிரச்சினை முடிந்தது! அவங்கள்ல யாரோ ஒருத்தர் கண்ணாடியை காருக்குள்ளேயே வச்சிருந்து மறந்துட்டாங்க.”

இந்தக் கண்ணாடியைப் பார்த்தா பெண்கள் உபயோகிக்கிற கண்ணாடி போலத் தெரியுது. ‘பிரேம் ஸ்டைல்’ அப்படித்தான் இருக்கு” என்றாள் சரண்யா.

“அப்படின்னா ‘பிக்கனிக்’ முடிஞ்சு திரும்பிப் போனதும் முதல் வேலையா உங்க பார்ட்னரோட அம்மாகிட்ட போய்க் கொடுங்க... நாலு நாள்ல மூக்குக்கண்ணாடி இல்லாமத் தவிச்சுப் பணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

போயிட்டேன்னு சொல்லுவாங்க...!”

மோகன் நிமிர்ந்து ராதாவைப் பார்த்தான்.

“அர்ச்சனா இவ்வளவு தெளிவா சொன்ன பிறகு
பயப்படறியா ராதா?”

ராதா தலையசைத்தாள்.

“எனக்குக் கலக்கமாத்தான் இருக்கு.”

எல்லோருமாய்ச் சேர்ந்து அவள் முதுகில் சொல்ல
மொத்தினார்கள்.

“பைத்தியம், எலுமிச்சம் பழத்தை உன் தலையில் போட்டு
'மங்கி பால்ஸ்'ல கொட்டுற தண்ணிக்கு அடியில் உன்னை தி
வெச்சா கலக்கமெல்லாம் தன்னால காணாம போயிடும்!”

“நேரத்தை வீண் பண்ணாம காருக்குள்ளே உக்காரு.”

- சொல்லிக்கொண்டே சோபனா, ராதாவை உள்பு
தள்ளினாள்.

காரின் கதவுகளை அறைந்து சாத்தினார்கள்.

மோகன் இக்னீஷியனை உசுப்பினான்.

கார் சாலையைப் பிடித்துக்கொண்டு விரைவ ஆரம்பித்தது.

ஆளியாறு சோதனைச் சாவடியைக் கடந்து-
மலைப் பாதையில் உயர ஆரம்பித்தார்கள்.

‘வா’ர்டன் சாந்தமேரி அந்தக் காலை நேரப் பத்து மணி
பதினைந்து நிமிடத்தில் ‘ஸ்டாப்’ அறையில் உட்கார்ந்து
மும்முரமாய் குறிப்பு எடுத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

வராந்தாவில் வந்து நின்றார்கள் அவர்கள் நாலு பேரும்.

40

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

தான் வறியாக ஒருத்தி எட்டிப் பார்த்துவிட்டு-

“... அந்தம்மா இருக்கு!” என்றாள், கிகிகிப்பான

துண்டு பேர் ஐன்னல் அருகே தின்றுகொள்ள- இரண்டு பேர்
அருகே சென்று தயக்கித் தயக்கி நின்றார்கள்.

மேலில் நிழலாடவே-

திமிந்தாள் சாந்தமேரி.

தான் நிமிர்ந்ததும்- இரண்டு பேரும் மெலிசான சூரவில்
பேசிக் கொன்னார்கள்.

“... கல்கியூஸ்மீ மேடம்.”

... என்றபடி, உள்ளே வரச் சொல்கிற பாவனையில்
தான் வந்தாள் சாந்தமேரி.

இரண்டு பேரும் மேசை அருகில் வந்து நின்றார்கள்.

திமிந்த சாந்தமேரி, “என்ன விஷயம்?” என்றாள்.

நாங்க செஞ்சது எவ்வளவு பெரிசு தப்புன்னு யோசிச்சுப்
பார்க்கிறப்ப எங்களுக்கே தெளிவா புரிஞ்சது. உங்ககிட்டே
தெளிவா மன்னிப்புக் கேக்கணும்னு வந்தோம்.”

“எங்க மத்த ரெண்டு பேரும்?”

“அவங்க வரமாட்டேன்னுட்டாங்க! ஆஸ்டலைவிட்டு
மன்னியே துரத்தின அம்மாகிட்டே நாங்க ஏன் மன்னிப்பு
கேக்கணும்னு சொல்லிட்டாங்க.”

“நாங்க பிடிச்ச கழுதைகள் அவங்க ரெண்டு பேரும்! நீங்க தப்பை
உண்டாக்கறதை நினைச்சு சந்தோஷப்படறேன். ஆஸ்டலைவிட்டு
மன்னியே அனுப்பினது பிரின்சிபாலோட முடிவு. நாள் வேணா
அவங்கிட்டே பேசிப் பார்க்கிறேன். உங்க ரெண்டு பேரையும்
நீங்க அஸ்டலை சேர்த்துக்க என்னாலான முயற்சிகளைச்
செய்திடுறேன்.”

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

41

“தாங்க்ஸ் மேடம்.”

சாந்தமேரி இடதுபுறம் நின்றிருந்தவளைப் பார்த்து
“ருத்தத்துடன் சொன்னாள்.

“மத்த முணு பேரும் தப்புப் பண்ணினதுகூட என் மனம்
அதிக்கலை. ஆனா, நீயும் அவங்களோட சேர்ந்து ‘செவன்
ஷா’ படத்துக்குப் போனதை என்னால இன்னமும் எதிர்பா
டியலை.”

“ஸாரி மேடம்!” என்றாள், அவள் தலை குனிந்து...
சாந்தமேரி அவளுடன் பேசிக்கொண்டு இருக்கும்போது
ன்னொருத்தி ஜன்னல் அருகே கையை அசைத்து தான
ட்டினாள்.

ஜன்னலுக்குப் பக்கத்தில் நின்றிருந்த மற்ற இரண்டு பெண்களும்
அதையேப் புரிந்துகொண்டு- அந்த இடத்தைவிட்டு
வகவேகமாய் நடந்தார்கள்.

“எனக்குத் தித்திக்குன்னு நெஞ்சு அடிச்சுக்குது!”
“தெரியமா ஆஸ்டல் சுவரேறிக் குதிச்ச சினிமாவைப்
பாயிட்டு வர்றோம். அப்ப இல்லாத பயம் இப்ப எதுக்கு?”

“இப்ப நாம செய்யப் போற காரியம் அதைவிட
மாசமானதாச்சே!”
“அப்படியெல்லாம் பயந்தா சாந்தமேரியைப் பழிக்குப் புற
ாங்க முடியாது.”

“அதுக்கில்லை.”

“என்ன அதுக்கில்லை? நம்ம நாலு பேரையும் விபசாரிகள்னு
சான்னவ அந்தம்மா!”
“அதை நினைக்கறப்ப ஆத்திரமாத்தான் வருது.”

வேக நடையில் ஆஸ்டலை எட்டிப் பிடித்தார்கள்.
வகுப்புறாம் ஆதலால் ஆஸ்டல்வெறிச்சோடிக்கிடந்தது. எல்லா
ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

...அதிக விடக்க- ‘கட்’ அடித்த மாணவிகள் மட்டும்
...அதிக குறட்டை விட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

...அந்த முதல் தளத்தை நோக்கிப் போனார்கள்

...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்

...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்

...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்

...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்

...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்

...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்

...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்

...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்

...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்

...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்

...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்

...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்

...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்
...அந்த முதல் தள வராந்தாவில்

இரண்டொரு தரம் சாவியைத் திருகிப் பார்த்தான். அசைந்து கொடுக்கவில்லை. கடைசி முயற்சியாகச் சாவிச் சற்றே சாய்ந்தாற் போலப் பிடித்து- உள்ளே தள்ளித் திருகிச் சாவியிடம் ஏமாந்தது அந்தப் பூட்டு. 'படக்'கென்று விளங்கிப் பிளந்து சிரித்தது.

இருவரும் கதவைத் திறந்து உள்ளே புகுந்தார்கள். அந்தச் சாத்தி வைத்துக்கொண்டு காரியத்தைத் தொடங்கினார்கள். 'ஹெண்ட் பேக்'கைத் திறந்தாள்.

'பேக்'கில் இருந்து 'அவைகளை' வெளியே எடுத்த எடுத்தவற்றை மற்றொருத்தி மேசை, அலமாரி, கட்டில், சகல இடங்களிலும் பரப்பி வைத்தாள்.

சரியாய்ப் பத்து நிமிடம்.

அறையைவிட்டு வெளியே வந்தார்கள், இருவரும்.

அறையைப் பூட்டினார்கள்.

அப்பாவித்தனமாய் ஆஸ்டலைவிட்டு வெளியே வந்தார்கள்.

சரியாய் அரை மணி நேரத்தில் அட்டகட்டி மூன்று நெருங்கிக்கொண்டு இருந்தார்கள். ஆம்னி வேன், ஹெண்ட் பேக் போல மலைப் பாதையின் மேல் நோக்கி வழுக்கியது. அதன் மூக்குக் கண்ணாடியை 'டாஷ் போர்டி'ல் போட்டுவிட்டு- மலைச் சரிவுகளிலும், உயர்ந்த மரங்களிடமும், விரிந்த பூஞ்செடிகளிலும் அந்நியத்தனமான வண்ணப் பறவைகளிடமும் மனதைப் பறிகொடுத்திருந்தார்கள் அவர்கள்.

சரணியா கேட்டாள்.

இந்த நாம மங்கி பால்சை கடந்துட்டோமே?"

அந்த நாம மங்கி பால்ஸ் நாம வந்த வழியில்தான் இருக்கு. 'கெஸ்ட் ஹவுஸ்'ல சாமான்களை வெச்சுட்டு வரலாம்."

அந்த மசாலாத்து சரி! கெஸ்ட் ஹவுசுக்குப் போய் 'ஸ்லிம்மிங்' மூலம் எடுத்தாக்கிட்டு அருவிக்குப் போகலாம். அந்த அருவிவிட்டே எல்லோரோட சூட்கேசையும் கடைசி இடத்துக்கு இடுக்கணும்."

அந்த பால்ஸ் தவிர வேற என்ன இருக்கு இந்த இடத்துக்கு?"

அந்த மசாலா அணை. பாலாஜி கோயில்."

அந்த ஹவுசுக்கு இன்னும் ரொம்ப தூரம் போகணுமா?"

அந்த வந்தாச்சு."

அந்த மிதிரிந்தன. 'அஸ்பெஸ்டாஸ்' கூரைகள், தகரம் அடித்த கட்டிடங்கள், புகை பிடிக்கும் பாய்லர்களுடன் டிக்கடைகள், அந்தரில் தலைக்கு மப்ளர் சுற்றிய ஆசாமிகள், கோஷ்டி அடிக்காய் மரங்களில் தாவிக்கொண்டிருக்கும் குரங்குகள்.

அந்த மிதிரின்ன ஊருக்குள் அரை கிலோ மீட்டர் ஓடிய ஆம்னி போல மங்களாத்தனமான 'ஹெஸ்ட் ஹவுஸ்' முன்னால் என்ஜின் துண்டித்ததைக் காணாமல் போக்கியது.

அந்த ஹவுஸ் ரொம்ப அருமையா இருக்கு!"

அந்த மசாலா! இந்த 'ஹெஸ்ட் ஹவுஸ்' யாரோடதுன்னு அறியலாம்?"

அந்த 'காலேஜ் மேட்'டோடது. பேரு பார்த்திபன்."

அந்த மசாலா! இந்த 'ஹெஸ்ட் ஹவுஸ்' யாரோடதுன்னு அறியலாம்?"

அந்த மசாலா! இந்த 'ஹெஸ்ட் ஹவுஸ்' யாரோடதுன்னு அறியலாம்?"

அந்த மசாலா! இந்த 'ஹெஸ்ட் ஹவுஸ்' யாரோடதுன்னு அறியலாம்?"

47

எழுதி அடிக்கோடிடப்பட்ட அந்தக் கடிதத்தைப் படித்து
வைத்திருந்தார் பி.ஏ.

முதல்வர் அந்த உரையை எடுத்தார்.

பெறுநர் முகவரி மட்டுமே இருந்தது.

உரையின் வாயை உடைத்து- உள்ளே இருந்த மடிப்படி
தாளை வெளியே எடுத்தார்.

குண்டு குண்டான கையெழுத்து, தெளிவாக ஓடி வந்தது.
மதிப்பிற்குரிய 'பிரின்சிபால்' அவர்களுக்கு,

நேருக்கு நேர் நின்று சில விஷயங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ளும்
கூச்சப்படும் தங்கள் மாணவிகள் எழுதிக்கொள்ளும் அடிப்படையில்

நமது ஆஸ்டல் வார்டன் சாந்தமேரி அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க
விரைவில் திருமண ஏற்பாட்டைத் தாங்கள் செய்து வைக்க
பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறோம். திருமணம் அப்போது
சொந்த விஷயமென்று தயவுசெய்து யோசிக்க வேண்டாம்.
ஏனென்றால், அவரது திருமணம் நமது ஆஸ்டல் மாணவிகள்
பொதுப் பிரச்சினை.

அவருக்குத் திருமணம் நடக்காதவரை அவரின் பணியை
இச்சைக்குப் பலியாவது அப்பாவி ஆஸ்டல் மாணவிகள்
இரவு நேரங்களில் மாணவிகளை மிரட்டி- அறைக்குள் அழைத்து
அவர் செய்யும் ஆபாசமான பலாத்காரம் பற்றி வெளியே
சொல்ல இயலாமல் எத்தனையோ மாணவிகள் மனதில்
அழுகிறார்கள்.

அவர் அறைக்குள் இருக்கும் ஆபாசப் புத்தகங்களையும், பணியை
பிவிம் கேசட்டுகளும், 'செக்ஸ்' ஆசையைத் தீர்க்கும் கருவிகளையும்
எங்களின் கூக்குரலுக்குச் சாட்சிகளாகும். பெண்ணைப் பிடித்து
பெண்ணை நிகழ்த்தும் இந்த மோசமான பாலியல் பலாத்காரத்தை
உடனே தடுத்து நிறுத்த தாங்கள் ஆவன செய்யுமாறு மனதுறு
அழைக்கிறோம்.

48

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009

பாதிக்கப்பட்ட மாணவிகள்.

இப்படிக்கு,

பாதிக்கப்பட்ட மாணவிகள்.

அந்தக் கடிதத்தைப் படித்ததும்- அதிர்ச்சியில் சில
நேரங்கள் ஸ்தம்பித்துப் போயிருந்தார் முதல்வர்.

அந்தக் கடிதத்தைப் படித்து- கல்லூரி தலைமை பாதுகாப்பு
பிரிவை அறைக்குக் கூப்பிட்டார். சில நிமிடங்கள்
அறைக்குள் அதிகாரி பிரவேசித்து வணங்கினார்.
அந்த இறக்கையை காட்டிவிட்டு, நிதானமாய்ப் பேச்சை
தொடர் முதல்வர்.

"பி.ஏ. மேனன், நம்ம ஆஸ்டல் வார்டன் சாந்தமேரி பத்தி
பற்றி உமையா புகார் இன்னிக்கு என் மேசைக்கு வந்திருக்கு."
"உமையா புகார் ஸார்?"

"அந்தக் கடிதத்தைப் படிச்சப் பாருங்க புரியும்."
"பிரின்சிபால் ஸார்."

"அந்தக் கடிதத்தைப் படிச்சப் பாருங்க புரியும்."
முதல்வர் நீட்டிய கடிதத்தைக் கையில் வாங்கின அதிகாரி
அந்த பார்வையைக் கடிதத்தில் தவழவிட்டார்.

முதல்வரின் முகத்தில் தென்பட்ட அதே அதிர்ச்சி அவர்
மனதில் தென்பட்டது.

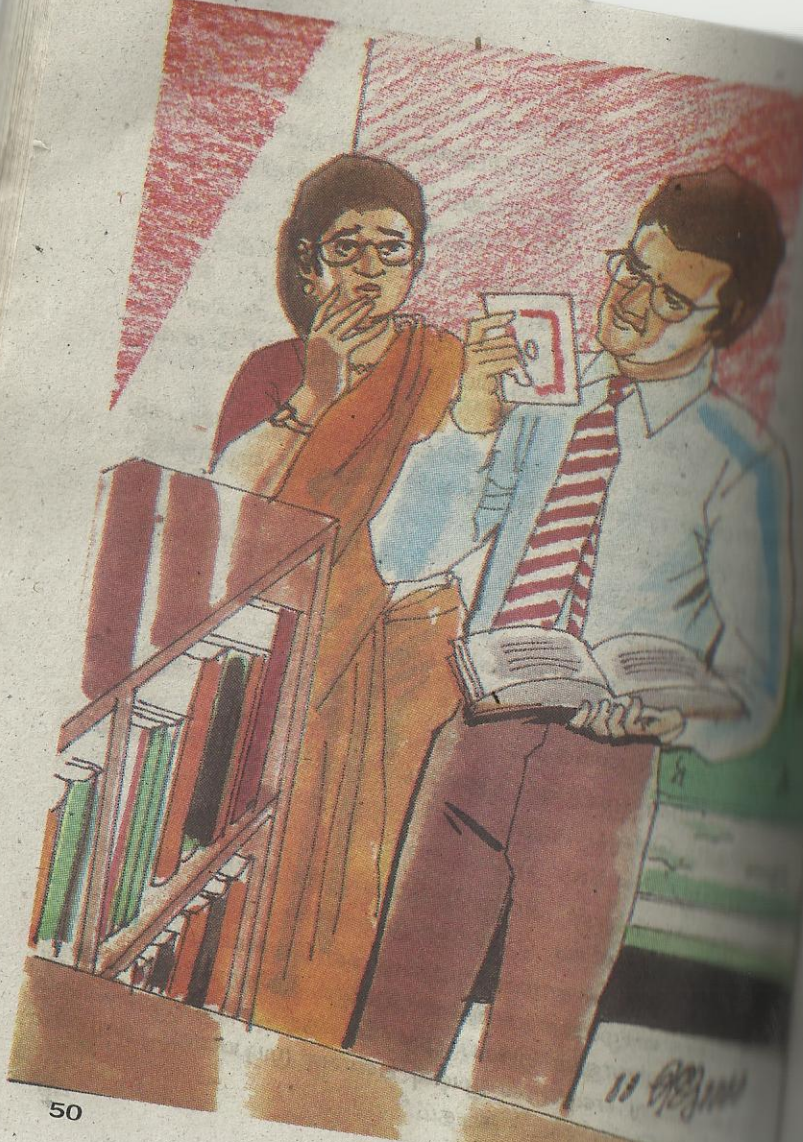
"உமையா 'ஷாக்' இருக்கு ஸார்."

"அந்தக் கடிதத்தைப் படிச்சப் பாருங்க புரியும்."
முதல்வர் நிமிர்ந்து. சாந்தமேரியை இந்த மாதிரி என்னால
என்ன பண்ணிகடப் பார்க்க முடியலை..."

அந்தக் கடிதம் சாதாரண நடத்தையை வெச்ச அவங்களோட
அவங்க வாழ்க்கை முறையை நம்மால தீர்மானிக்க முடியாது
இருந்தாலும் இந்தப் புகார்ல எந்த அளவுக்கு உண்மை
இருக்கிறது என்னால முடிவு பண்ண முடியலை... காரணம்
அந்தக் கடிதம் மொட்டைக் கடிதம்."

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

49

மனம் மலுத்தார்.

கனம் மனம், மொட்டைக் கட்டை இதை ஒதுக்கி வைத்து முடியாது. ஏன்னா, இந்த அந்த மாதிரி! இது தான் விஷயத்தை நேரடியா சொல்லும் புகார் பண்ணுதான் ஆக, இது நிஜமா... கனம் மனம் கண்களைக் கண்டறிய முடியாது உரிமை நமக்கு உண்டு.

இது மூன்றாம் கஷ்டமான நிலை இல்லை, ஸார். கனம் மனம் இல்லாமல் அவங்க கனம் மனம் சொதனை போட்டா கனம் மனம் தெரிஞ்சிடும்."

அது தப்பு. ஒருவேளை சாந்தமேரி நிரபராதியா இருந்தா... கனம் மனம் அவமதிச்ச மாதிரி ஆயிடும்."

"அப்படின்னா...?"

"கனம் மனம் அப்படியா அவங்ககிட்ட விஷயத்தைச் சொல்லுவோம். அவங்ககளையும் கூட வெச்சுக்கிட்டே அறையைப் பார்ப்போம்..."

கனம் மனம் தலையசைத்தார்.

"இங்க சொல்றதும் சரிதான் ஸார்..."

"கனம் மனம்" அடித்துச் சாந்தமேரியை வரவழைத்தார்கள். அடித்துப் படித்துவிட்டுச் சாந்தமேரி சிரித்தாள்.

"இது கண்டிப்பான ஆஸ்டல் வார்டனுக்கு இந்த மாதிரி நடப்பதைக் கடிதம் வர்றதுல அதிசயம் எதுவுமில்லை."

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

**ராணி
முத்து**

**சந்தா
விவரம்**

இரண்டு ஆண்டு	ரூ. 275
ஒரு ஆண்டு	ரூ. 150
ஆறுமாதம்	ரூ. 80

வெளிநாடுகள்

ஒரு ஆண்டு	ரூ. 1225
ஆறுமாதம்	ரூ. 615

பணம் அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

மேலாளர்,
"ராணி முத்து",
சென்னை-600 007.

முதல்வர் மெல்லச் சொன்னார்.

“புகார் மாணவிகள் மேல் வந்தாலும் சரி, ஆஸ்டல் மேல் வந்தாலும் சரி, உண்மையா பொய்யானது அல்ல நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியது என் கடமை.”

சாந்தமேரி மேலும் புன்னகைத்தாள்.

“புரியுது ஸார். இது சம்பந்தமாக நீங்க எடுக்கப் படாத நடவடிக்கைகளுக்கு நான் முழு ஒத்துழைப்புத் தரறேன்.”

“தரங்க்ஸ். உங்க அறை சாவி வேணும். சம்பிரதாயமான உதவியைப் பார்க்க விரும்பறோம்...”

“நிச்சயமா...”

சொல்லிக்கொண்டே சாவியை நீட்டினாள் சாந்தமேரி.

ஆஸ்டல் வார்டனின் அறை நோக்கிப் போனார்கள். நடக்க, சாந்தமேரி லேசான கோபத்துடன் சொன்னாள்.

“கழுதைங்க! எவ்வளவு திமிர் இருந்தா என் மேல் இவ்வளவு அபாண்டமாகவும், அசிங்கமாகவும் பழியைப் போட்டு கழுதை எழுதுவாங்க! ரொம்ப மோசம் ஸார்... இப்ப உள்ள பொண்ணை என் ‘சர்வீஸ்’லேயே இவ்வளவு மோசமான மாணவிகளை இதுவரைக்கும் நான் பார்த்ததில்லை.”

முதல்வருக்கும், அதிகாரிக்கும் அவளுக்குப் பதில் சொல்லத் தோன்றவில்லை. மவுனமாய் நடந்தார்கள்.

நீளமான சிமெண்டு பலகைகள் பதித்த வராந்தாவில் இரண்டு நிமிட நடை.

சாந்தமேரியின் அறை வந்தது.

பூட்டிய கதவுக்கு முன்பாய் நின்றார்கள். சாந்தமேரி அதிகாரியைப் பார்த்து புன்னகைத்தாள்.

“மிஸ்டர் மேனன், பூட்டைத் திறங்க. யோசிக்காதீங்க.”

மேனன் கையிலிருந்த சாவியால் பூட்டுக்கு விடுதலை கொடுத்தான்.

தெரிவினார்.

“இது எப்பிக்கொள்ள—

புகார் துஷ்பந்தார்கள்.

புகார் பரிசீலனை இருந்தது. எந்தப் பொருளிலுமே துளி துன்பம்.

புகாரைப் படுக்கை. அதன் மேல் விரித்துப் போட்ட ‘பெட்’ பச்சை வர்ணம் அடித்த அலமாரியில் வரிசையாய்ப் போட்ட கண்ணாடிச் சதுரம் பதித்த மேசை. உறையிடப்பட்ட படுக்கை.

புகாரைப் புத்தகங்களில் பார்வையைப் போட்டார்.

புகார் மெண்டல்ஸ் ஆப் நியூக்ளியர் பிஸிக்ஸ்’

புகார் பவர் பிளாண்ட்ஸ்’

புகார் பிளாண்ட்ஸ்’

புகார் அன்ட் ஸோலார் எனர்ஜி’

புகார் கனமான இந்தப் புத்தகங்களுக்கு நடுவே— ‘ஆர்ட் டிசைன்’ அட்டையோடு ஒரு புத்தகம் சற்றே வித்தியாசமாய்த் திகழ்ந்தது.

புகார் மேனன் எடுத்தார்.

புகார் அவன் மேல் போக, திடுக்கிட்டார்.

புகார் இம்சைகள்’

புகார் பக்கத்திலேயே ‘தி பாடி’ என்ற ஆங்கிலத் தலைப்போடு ஒரு தடிமனான புத்தகம். முதல்வர் அதை எடுத்துப் பிரிக்க—

புகார் அப்பட்டமான ஆண்— பெண் பாலியல் உறவுப் புத்தகம்.

புகார் புத்தகத்தை அதிர்ச்சியோடு மூடியவர்— சாந்தமேரியைக் கவனிப்பதாக ஏறிட்டார். “வாட் ஈஸ் திஸ்?”

புகார்! ஐ டோன்ட் நோ... ஹௌ இட் ஈஸ்...?”

புகார் இருந்து செப்டம்பர் 1, 2009.

பேச முயன்றவனை இடைமறித்த மேனன்- அவன் புத்தகங்களுக்குப் பின்னால் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த 'சி.டி.'யை எடுத்து நீட்டினார்.

"பிளீஸ் ரீட் திஸ் கேஸ்ட் டைட்டில்."

சாந்தமேரி பார்த்தாள்.

'ஹனி கப்!'

அது ஒரு 'புரூபிலிம் சி.டி.'.

இடிந்தாள்.

"சரண்யா!"

அர்ச்சனாவின் கத்தலைக் கேட்டு- ராதா, சோபனா, சரண்யா மூன்று பேரும் ஹாலுக்குள் நுழைந்தார்கள்.

அவர்களுக்குப் பின்னாலேயே மோகனும், வாட்ச்மேனும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

"என்னடி, என்னாச்சு?"

அர்ச்சனா தன் நடுங்கும் ஆட்காட்டி விரலை- அந்த மெழுகுவத்தியை நோக்கி நீட்டினாள்.

"அ...அங்க பாரு..."

எரியும் மெழுகுவத்தியைப் பார்வையில் வாங்கியவனின் புருவங்கள் உயர்ந்தன.

"பூட்டியிருந்த பங்களாவுக்குள் யார் வந்து மெழுகுவத்தியை ஏற்றியது...?"

மோகன் திரும்பி வாட்ச்மேனைப் பார்த்தான்.

"இந்த கெஸ்ட் ஹவுசைக் கடைசியில் எப்ப திறந்தாங்க?"

54

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009

வந்து மாசத்துக்கு முந்தி முதலாளி வந்துட்டுப் பார்த்தார். அன்னிக்கு வந்தவர்- சாவியைக் கையோட வந்த பொலிட்டார். அதுக்கப்புறம் இப்ப நீங்கதான் வந்து

இப்ப அசையாமல் எரிந்துகொண்டிருந்த அந்தச் சிறிய மெழுகுவத்தியை எல்லோரும் பயமாய்ப் பார்த்தார்கள்.

அந்த வைத்தால் பத்தே நிமிடத்தில் உருகிப் போய்விடக் கூட அளவில் இருந்த அது ரெண்டு மாசமாய் உள்ளே இருக்காண்டிருக்க வாய்ப்பில்லை.

பார்க்க அந்த மெழுகுவத்தியை நெருங்கிப் பார்த்ததும், அளவில் உருகுகளில் ஒரு புன்னகை தொற்றிக்கொண்டது. அந்த நால்வரையும் ஏறிட்டான்.

தாம் எல்லாருமே ஏமாந்துட்டோம். ஆமா... இது மெழுகுவத்தியே கிடையாது."

"மம்மின்...?"

தான் பேரும் பக்கத்தில் வந்தார்கள்.

மோகன் சிரித்தபடியே சொன்னான். "தொட்டுப் பார்த்து..."

மோகன் பார்த்தார்கள்.

மெழுகுவத்தியின் நிறத்தில்- மெழுகுவத்தி மாதிரியே எழுவமைக்கப்பட்ட இரவு விளக்கு, அது.

அந்தத் தொட்டுப் பார்த்தார்கள்.

அந்தப் பல்பின் ஸ்பரிசம்.

மோகன் சிரித்தபடி சொன்னான். "என் நண்பன் பார்த்திபனுக்கு மலையப் பொருள்கள், அபூர்வப் பொருட்கள் மேல ஆர்வம் அதிகம். அந்த ஆர்வம் காலேஜ் படிக்கிறப்பவே இருந்தது. தியில் பரிபாடு ரோம் நகரத்துத் திரைச்சீலை, இருபுறத்திலும் ஒளி வீசக்கூடிய எனிப்து 'மம்மி'யின் கையில் மாட்டியிருந்த மோதிரம்னு ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

55

எத்தனையோ பொருட்களை சேகரித்து வச்சிருக்கான்
'எலக்ட்ரானிக்' சம்பந்தப்பட்ட பொருட்களை சேகரித்து
போலிருக்கு. அதுல ஒண்ணுதான் இது."

அர்ச்சனா நெஞ்சில் கையை வைத்து- நிம்மதிப் பிழை
ஒன்றை 'ஸ்...' என்று விட்டாள்.

"ஒரு நிமிஷத்துல ஆடிப் போய்ட்டேன்..."

"உனக்கு எதைப் பார்த்தாலும் பயம்தான்..."

"இப்ப மங்கி பால்ஸுக்குப் புறப்படறதா... வேண்டாம்..."

"புறப்பட்டுக்கிட்டே இருக்கோம்... எல்லாரும் துணி மாதிரி
அஞ்சு நிமிஷத்துல வேனுக்கு வந்திடணும்..." மோகன் முட்டை
அடுத்த நிமிஷம் ஹாலை ஒட்டியிருந்த அறைகளுக்கு வாய்
பேரும் சிதறினார்கள். 'கேஷுவல் பேக்' கில் நீச்சல் உடை அணி
திணித்துக்கொண்டு வேனுக்கு வந்தார்கள்.

வாட்ச்மேனைக் கூப்பிட்டான் மோகன். "நாங்க மத்த
பால்ஸுக்குப் போயிட்டிடுத் திரும்பறதுக்குள்ளே கெஸ்ட் ஹவுஸ்
சத்தம் பண்ணிடு."

"சரிங்க சாமி..."

"அப்புறம்... எங்களுக்கு மத்தியானச் சாப்பாடு..."

"நீங்க போயிட்டு வாங்க சாமி. எல்லாமே நவராத்திரி
இருக்கும்."

மோகன் 'டிரைவிங்' ஸ்தானத்துக்கு வந்து- இக்னீஷியனை
உசுப்ப, வேன் இயங்கி நகர்ந்து- இறங்குமுகமாய் இருந்த சாலைக்கு
சர்ரென்று போயிற்று.

"ஏன்டி... இவளே...!"

சரண்யாவின் தோளை ராதா தட்டினாள்.

"ம்..."

"கொறிக்கிறதுக்கு ஏதாவது எடுத்துக்கிட்டியா...? அருமை...

...புறம் ராட்சஸை பசி எடுக்கும்..."

...புறம் ராட்சஸை பசி எடுக்கும்... நேந்திரம் வறுவல், சமோசா...

...புறம்...

...புறம்...

...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே..."

...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி

...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி

...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி

...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி

...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி

...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி

...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி

...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி

...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி

...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி

...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி

...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி
...புறம்... நீதான் சாப்பாடு ராமியாச்சே... மங்கி

‘காங்கிரீட்’ கட்டடங்களுக்கு மத்தியில் வாழ இந்த மனுஷன்
எப்படித்தான் மனசு வருதோ...?”

“யாரம்மா அந்த தத்துவவாதி?”

மோகன் கிண்டலடிக்க- அருவியின் இரைச்சலையே நினைத்து
சிரிப்புச் சத்தம்.

தோல் பையின் ‘ஜிப்கள்’ விரிக்கப்பட்டு- நீச்சல் கனம்
வெளிப்பட்டன. மரங்களின் மறைவுக்குப் போய்- அருவி
நுழைந்தார்கள். ஓடிப்போய், கொட்டுகிற அருவி
தங்களுடைய உடம்புகளைக் கொடுத்தார்கள்.

“யம்மாடி...! பிரிஜுக்குள்ள நுழைஞ்சு மாதிரி இப்ப
ஜில்லுன்னு இருக்கே...?”

“இப்ப அப்படித்தான் இருக்கும். ஒரு அஞ்சு நிமிஷத்தில்
அப்புறம் உடம்பு கதகதன்னு ஆயிரும்.”

“ஏ... சரண்யா... இங்கே தண்ணி ஆழம் ஜாஸ்தி
இருந்து ‘டைவ்’ அடிக்கலாமா...?” சோபனா கேட்பாள்

“வேண்டாண்டி...பயமா இருக்கு...”

“என்னடி பயம்...? நீச்சல் குளத்துல ‘டைவ்’ அடிக்கவே
“அது வேற, இது வேற.”

“கிடையாது. எல்லாம் ஒண்ணுதான். வாடி!” சரண்யா
இழுத்துக்கொண்டு- பக்கத்தில் இருந்த பாறையின் விரியை
இருந்து அம்பு மாதிரி நீருக்குள் பாய்ந்தாள்.

மோகன் மரத்தடியில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தபடி
எச்சரித்தான்.

“சரண்யா! கவனம். ஓடை எல்லா இடத்திலேயும் ஒரே மாதிரி
இருக்காது. சில இடங்கள்ல சுழல் இருக்கும்.”

அங்கே அவர்கள் நீந்திக்கொண்டிருந்த உற்சாகத்தில் மோகன்
எச்சரிக்கைக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் இல்லை.

தான் ஒரு மீனைப் பிடிச்சுட்டேன்.”

அந்த அப்படியே வாய்க்குள்ள போட்டு முழுங்கு.”

“ஏன்?”

அந்த அருவிக்கு ‘மங்க்கி பால்ஸு’ன்னு ஏன் பேர்
போடலாம்?”

“ஏன்மாமா மாதிரி வானரங்கள் அடிக்கடி வந்து
கொண்டால்தான்...”

“அது சரியஸா கேட்கிறேன்... சொல்லுடி.”

“அடிக்குத் தெரியும்?”

அந்தத் தண்ணீர் செடியைப் பார்த்தியா? ஆரஞ்சு நிறத்துல
இருக்காது?”

“அந்த பறிச்சுட்டு வர்றேன்.”

சோபனா அந்தச் செடியை நோக்கி வேகவேகமாய்
பயணம்.

தண்ணீர் கலைந்ததில்- மிதக்கிற தாவரம்- கொஞ்சம் தள்ளி
அந்த பாறை இடுக்கில் ஒதுங்க- சோபனா தீவிரமாய் நெருங்கி
அந்த பற்றினாள்.

அந்த விநாடி-

தண்ணீருக்கு அடியில் அவளுடைய பாதங்களை யாரோ
முறுவது போல் இருந்தது.

‘மங்க்கி’ நுக் காலை உதறினாள்.

முடிவிலில்லை!

தாவரளைப் பற்றி இழுத்த இழுப்பில்- முரட்டுத்தனம்
தெர்த்தது.

சோபனா கலவரமானாள்.

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

“யா...யாரது?”

பயம் விரவிய அவளது குரல் அருவியின் ‘யூஸ்’ பண்ணுறிங்க?”
இரைச்சலில் மற்றவர்களின் காதுகளுக்கு எட்டாது போயிற்று.

சக்தியை எல்லாம் திரட்டி பலமாய்க் குரல் கொடுத்த
யத்தனிக்கும் முன் வெடுக்கென்று முழு உடம்புமூலம்
தண்ணீருக்குள் இழுக்கப்பட்டாள் சோபனா.

முதல்வரும், அதிகாரி மேனனும் இறுக்கமான முகங்களைக்
சாந்தமேரியைப் பார்த்தார்கள். முதல்வர் எரிச்சலான குரலில்
கேட்டார்.

“மிஸ் சாந்தமேரி, இதுக்கெல்லாம் நீங்க என்ன பதில்
சொல்றீங்க?”

சாந்தமேரியின் முகம் வியர்வையில் நனைந்திருந்தது.

“ஸார்! இதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படி ஆச்சரியமாகவும்
திகைப்பாகவும் இருக்கோ... அதே மாதிரிதான் இந்த மோசனமான
புத்தகங்கள், சி.டி. எல்லாம் எப்படி என் அறைக்குள்
வந்ததுன்னு எனக்கும் தெரியலை.”

“அதெப்படி? உங்களுக்குத் தெரியாமே உங்க அறைக்கு வந்த
வந்திருக்க முடியும்?”

சாந்தமேரி ஏதோ பதில் சொல்லும் முன்- அதிகாரி மேனன்
அவளைக் கையமர்த்திவிட்டுக் கேட்டார்.

“உங்க அறைச் சாவியை யார்கிட்டயாவது குடுத்து
வெச்சிருந்தீங்களா?”

“இல்லை.”

“யூஸ்” பண்ணுறிங்க?”

அவளுக்கு வரும்போது அறையை ‘லாக்’ பண்ணிட்டுத்
திரும்பினாள்.

அவள் போட ‘டீப்ளிகேட்’ சாவியும் உங்ககிட்டேதானே
கொடுத்தாள்?”

“ஆமா...”

சாந்தமேரியின் குரல் நடுங்கியது.

“உங்களுக்குத் தெரியாம யாரும் அறைக்குள்ளே நுழைஞ்சு
தாங்களல்லாம் வைக்க வாய்ப்பில்லைதானே?”

“அவ்வப்போது... ஆனா...”

“மிஸ் சாந்தமேரி... பொய்யை ரொம்ப நேரத்துக்கு உண்மை
தான் பெரிட்டிருக்க முடியாது. இந்த உலகத்தில் இருக்கிற
அனைத்துருக்கும் ஒவ்வொரு பலகீனம் இருக்கு. உங்களுக்கு
தற்போதுள்ள பலகீனம்.”

“ஸார்! நான் சொல்றதை நம்புங்க... இந்த விஷயத்துல ஏதோ
புதுசா நிகழ்ந்து. எனக்கு ரெண்டு நாள் அவகாசம் குடுங்க. அந்த
புதுசமான புத்தகங்களும், சி.டி.களும் என்னோட அறைக்கு
எப்படி வந்ததுன்னு நான் கண்டுபிடிச்சுச் சொல்லிடறேன்.”

“அது அழகான கட்டுக்கதையை உருவாக்க ரெண்டு நாள்
அவகாசம் கேக்கறீங்களா?”

“இல்ல ஸார். இது யாரோ பண்ணின சதி. அந்தச் சதியை
புதுசாப் போட்டுக் காட்டத்தான் ரெண்டு நாள் அவகாசம்
குடுக்கிறேன்.”

முதல்வர் நான் அணிந்திருந்த மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றிக்
கையில் வைத்துக்கொண்டு- சாந்தமேரியைக் கூர்மையாகப்
பார்த்தான்.

பார்த்தார்.

“ரெண்டு நாளைக்குள்ள நீங்க குற்றவாளி இல்லையென்று நிரூபிக்காட்டி?”

“நீங்க என் மேல நடவடிக்கை எடுக்கறதுல எனக்கு எந்தவித ஆட்சேபனையும் இல்லை...”

15

கூடவே நீந்திக்கொண்டிருந்த சோபனா எங்கே போனா என்று முதலில் சரண்யாதான் யோசித்தாள்.

பாறைக்கு அந்தப் பக்கமாய் அவள் நீந்திப்போன மாதிரி ஞாபகம்.

ஒருவேளை கரையேறிவிட்டாளா?

சரண்யாவின் பார்வை சுற்றும் முற்றும் அலைந்தது.

அர்ச்சனா, ராதா, மோகன்-மூன்று பேர் மட்டுமே பார்வைக்கு சிக்கினார்கள்.

பாறைக்கு அந்தப் பக்கமாய் நீந்திச் சென்று பார்க்கலாமா? மூளையில் யோசனை தோன்றிய விநாடியே- தொலைக்கப் போயிற்று.

சாதாரணச் நேரமாய் இருந்திருந்தால் சரண்யா யோசிக்காமல் அந்தப் பாறைப் பக்கம் நீந்திச் சென்று பார்த்திருப்பாள் ஏற்கெனவே நடந்த அசம்பாவிதச் சம்பவங்கள் அவள் மனசுக்குள் துண்டு துண்டாய் ஊர்வலம் போகவே- பயந்தாள்.

சரண்யா வேகவேகமாய்- ஓடையைவிட்டுக் கரையோர மரத்தடியில் உட்கார்ந்து சுற்றுப்புறத்தை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்த மோகனைக் கூப்பிட்டாள்.

“மோகன்... மோகன்...!”

“என்ன சரண்யா?”

“அந்த சிறிலும் இங்கே வாங்களேன்.”

“அங்கேயா? இல்ல... பச்சைத் தண்ணியில் குளிச்சா உடனே நீங்க ‘மோகன்’ தொல்லை வந்துடும்.”

“தொல்லை, மோகன். நீங்க வாங்க, சொல்றேன்.”

சரண்யாவின் மாறிப்போன முகத்தைக் கவனித்துவிட்டு, மோகன் நோக்கிப் போனான்.

“என்ன சரண்யா?”

“என் சோபனாவைக் காணோம்.”

“... என்ன?”

“எங்கிட்ட தூதான் அரட்டை அடிச்சுக்கிட்டே நீந்திக்கிட்டிருந்தா. நீங்க பார்த்தா அவளைக் காணோம்.”

“சரண்யாட்டுக் காட்ட எங்கேயாவது ஒளிஞ்சி இருக்கலாம். நீங்க பாறைக்குப் பின்னாடி பாரு.”

“எல்லாருமாய்ப் போய்ப் பார்த்தார்கள்.

அந்த இடம் வெறுமையாய் இருந்தது.

மோகன் கோபப்பட்டுக் கத்தினான்.

“ஆனியாறு பூங்காவிலேயே கண்டிப்போடு சொன்னேனே... சரண்யா யாரும் பிரிந்து போக வேண்டாம்னு. சோபனாவுக்குக் கொஞ்சம் தைரியம் அதிகம்.”

“ஆல் கொடுத்துப் பார்த்தார்கள்.

“சோபனா...! சோபனா...”

அருகி் மட்டும் ஓலமிட்டுக்கொண்டிருந்தது.

“சோபனா...! சோபனா...!”

பதிலில்லை.

“சரண்யா...! சோபனா அந்தப் பாறைப் பக்கம் போனதை நீ பார்த்தியா?”

“ம்... பார்த்த மாதிரி ஞாபகம்.”

மோகன் தன் பேண்ட்- சட்டையைக் கழற்றி கவலைவெத்துவிட்டு ஜட்டியோடும், பனியனோடும் ஓடி- திரை இறங்கினான்.

பாறைப் பக்கமாய் நீந்திப் போய்த் தண்ணீருக்குள் இழுக்கித் தேடினான்.

ஒரு பத்து நிமிட தேடலுக்குப் பின்-

மோகனின் கைகளுக்கு நார் மாதிரி எதுவோ கிடைக்க ஆயத்தண்ணீர் மட்டத்துக்கு மேலே இழுத்தான்.

அது தலைமுடி.

நெஞ்சுக்குள் கலவரம் சூழ்ந்துகொள்ள- அந்தத் தலைமுடியைக் கொத்தாய்ப் பற்றித் தூக்கினான்.

சோபனாவின் தொய்ந்த தலை, கழுத்தில் கோடாய்க் கிடைக்க ரத்தக் காயம்.

பாதுகாப்பு அதிகாரி மேனன், முதல்வர் அறைக்குள் நுழைந்தார்.

“வாங்க மேனன்.”

மேனன் உட்கார்ந்துகொண்டே சொன்னார்.

“சாந்தமேரி கேட்டிருந்த ரெண்டு நாள் கெடு பதிலொரு மணியோடு முடிஞ்சிருச்சு ஸார். அவங்ககிட்டே இருந்து ஏதாவது தகவல் வந்ததா?”

“... நுக கேட்க வேண்டாமா?”

... மணியைத் தட்டினார் முதல்வர். வெளியே வந்த ‘பிழுன்’ உள்ளே வந்தான்.

... வாஸ்கம்! வார்டன் சாந்தமேரி அவங்க அறையில் நடைபாதை நான் கூப்பிட்டதா சொல்லு.”

... வெளியேறினான். வராந்தாவின் நடைபாதையில் கை ஆஸ்டலின் மையப் பகுதியில் இருந்த சாந்தமேரியின் முன்பாய் வந்து நின்றான்.

... கதவைத் தட்டினான்.

“அம்மா... அம்மா...”

... அம்மா.

... தாழ்ப்பாள் போட்டுக்கிட்டு இந்நேரத்துக்கு என்ன பண்ணறாங்க...?”

... யோசித்தபடியே- அறையின் பக்கவாட்டு தாழ்ப்பாள் போய்- அதன் கதவைத் திறந்து- மெல்ல உள்ளே பார்த்தான்.

... தாழ்ப்பாள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

சோபனாவின் உடல் ஒரு சேலையால் போர்த்தப்பட்டு, ஓடைக் கையில் கிடக்க- ஆளியாறு அணைக்கட்டு சப்-இன்ஸ்பெக்டர், தீவிரமாக மோகனை விசாரித்துக்கொண்டிருந்தார். ராதா, அக்கனா, சரண்யா மூன்று பேரும் அழுது அழுது களைத்துப் போய்- சோபனா உடல் அருகே உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

“அந்தப் பொண்ணு எந்த ஊர் காலேஜ்...”
“கோயமுத்தூர்...”

“உங்களுக்கும், அந்தப் பொண்ணுகளுக்கும்...”

“ஸார்! நான் பக்கத்து காலேஜில் எம்.ஏ. படிக்கிறேன். நான் பெண்களில் ஒருத்தியான சரண்யாவைக் காதலிக்கிறேன். அவள் மூலமா அவங்க மூணு பேரும் ‘பிரண்டஸ்’ ஆனாங்க. நான் பேருமே என்கிட்டே நல்லா பழகுவாங்க. எங்கேயாவது பக்கத்து சுற்றுலான்னு ஜாலியா கிளம்பும்போது நானும் அவங்ககிட்டே ‘ஜாயன்’ பண்ணுவேன்.”

“உங்களுக்கு சொந்த ஊர் எது?”

“கோயமுத்தூர்தான் சார்... என்னோட அப்பா ஒரு மில் ஆகியோர் பேரு பூபதிராஜன். அந்த மில்லில் நானும் ஒரு பார்டனர்.”

“நீங்க அந்த மங்க்கி பால்குக்கு வரும்போது வேற யாராவது இருந்தாங்களா?”

“இல்லை ஸார்.”

“நீங்க அங்கே வந்து எவ்வளவு நேரம் இருக்கும்?”

“கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரம்.”

“அந்த ஒரு மணி நேரமும் யாரும் வரலையா?”

“இல்லை ஸார்...”

சோபனாவின் உடல் மேல் பார்வையைப் போட்டுவிட்டு மோகனை ஏறிட்டார் சப்-இன்ஸ்பெக்டர்.

“சோபனா கழுத்துல இருக்கிற ரத்தக் காயத்தைப் பார்க்கும்போது, அவளை யாரோ தண்ணிக்குள்ளே இழுத்துக் கத்தி மாதிரியான ஏதோ ஒரு ஆயுதத்தால் கழுத்தை ஆழமா ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

அவங்க காரியத்தை முடிச்சுட்டு தண்ணிக்குள்ளே இழுச்சு நீந்தி- பாறைக்கு அந்தப் பக்கமா ஏறிப் போய் பொண்ணு நினைக்கிறேன்...”

“இன்ஸ்பெக்டர் அதுதான் ஸார்.”

இன்ஸ்பெக்டரோடு வந்திருந்த இரண்டு காவலர்கள், அந்தப் பக்கமாய் இருந்த நிலப்பரப்பையும்- காட்டுப் பாதையையும் பார்த்துவிட்டுத் தண்ணீரில் நீந்திக் கரையேறினார்கள்.

இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார்.

“நான் யாராவது கண்ணுக்குச் சிக்கினார்களா?”

“இல்லை ஸார்... ஆட்டை மேய்க்கிற பசங்கதான் இங்கே.”

“அவங்களை விசாரிக்க வேண்டியதுதானே?”

“விசாரிச்சோம் ஸார்.”

“நான் சொன்னாங்க?”

“அந்த ரெண்டு மணி நேரத்துல யாரையுமே இந்தப் பக்கம் இருக்கலையாம்.”

இன்ஸ்பெக்டர் தலையில் இருந்த தொப்பியைக் கழற்றி, தலையில் வைத்துக்கொண்டே சொன்னார்.

அந்தப் பசங்க பார்வைக்குத் தட்டுப்படாம கொலையாளி இரண்டு பகுதிக்குள்ளே மறைஞ்சு போயிருக்கலாம்.. அநேகமா அந்த இரண்டு பகுதியைச் சேர்ந்தவனாத்தான் இருக்கணும்.”

சரண்யா தழுதழுத்த குரலோடு சப்-இன்ஸ்பெக்டரை நோக்கினாள்.

“ஸார்! நான் கோயமுத்தூரில் இருந்து கிளம்பறதுக்கு முந்தியே இங்கேயேயானே அறிகுறிகள் தெரிஞ்சன...”

“ஆமா ஸார்... என் வீட்டு மொட்டை மாடியில் காயப்

போட்டிருந்த கைக்குட்டையில் ரத்தக்கறை இருந்தது.
சப்-இன்ஸ்பெக்டர் திடுக்கிட்டார்.
“ரத்தக்கறையா?”

“ஆமா சார்.”

“எப்படி?”

“அதான் ஸார் புரியலை. கைக்குட்டையில் ரத்தக்கறை எப்படி பட்டிருக்கும்னு யோசிச்சோம். கடைசியில் எதிர்பார்த்துக் கொடுத்த கொடிமேல உட்கார்ந்து தின்னிக்கும் போட்டிருந்த ரத்தம் சிதறிப் பட்டிருக்கும்னு நினைச்சு மனமில்லாமல் சமாதானப்படுத்திக்கிட்டோம். அதுக்கப்புறம் ஆழியாது அண்ணா பூங்காவில் ராதாவை ஒருத்தன் தாக்கப் பார்த்தான். பூங்காவில் சுத்திப் பார்த்துட்டு வேனுக்கு வந்தோம். வேனுக்குள்ளே

“வேனுக்குள்ளே?”

“பெண் அணியற மூக்குக் கண்ணாடி இருந்தது. வேன் கண்ணாடி நாலுபக்கமும் சாத்திப் பூட்டி இருக்கும்போது அந்த மூக்குக் கண்ணாடி எப்படி உள்ளே வந்ததுன்னு ஆச்சரியப்பட்டோம்.”

“அப்புறம் அந்த மூக்குக் கண்ணாடி யாரோடதுன்னு தெரியும்தா?”

“தெரியலை. ஆனா மோகன் ஒரு விளக்கத்தைச் சொன்னதும் நாங்க சமாதானமாயிட்டோம்.”

“அவரோட ‘பிசினஸ் பார்ட்னர்’யின் அம்மா நேத்து இங்க வேன்ல பயணம் பண்ணினாங்களாம். அந்த அம்மாவோட மூக்குக் கண்ணாடியா இருக்கலாம்னு மோகன் சொன்னார்.”

“அந்த மூக்குக் கண்ணாடி இப்ப எங்கே இருக்கு?”

“கார்லேயேதான் இருக்கு...”

“இந்தச் சம்பவங்களுக்கு எல்லாம் யார் காரணமாம் இருப்பாங்கன்னு நினைக்கறீங்க...?”

“எங்களால யாரையுமே யூகம் பண்ண முடியலை ஸார்.”
ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

அவ்வாறு மறுபடியும் குரல் தழுதழுத்து, சேலைத் துண்டில் வாயில் பொத்திக்கொண்டு அழ ஆரம்பித்தாள்.

தெரியின் மரணம், அன்றைய மாலைத் தினசரிகளில் பரப்பியாக வெளியாகி நகரைக் கலக்கியது.

அந்த முறையில் நடந்து கொண்ட கல்லூரிப் பிள்ளை தற்கொலை! குட்டு வெளிப்பட்டதால் தூக்கில் கிணர்!!

தூங்கிக் கூறப்படுவதாவது:

மாணவரில் உள்ள பிரபல கல்லூரியில் பணிபுரிபவர் தூங்கி வயது 30. எர்ணாகுளத்தைச் சேர்ந்த சாந்தமேரிக்கு அம்மம் திருமணமாகவில்லை. உயிரியல் பேராசிரியையாகப் பிளாத்திய இவர், பெண்களின் விடுதிக் காப்பாளராகவும் பணிபுரிந்தார். திருமணமாகாத சாந்தமேரி இரவு நேரங்களில் அறைக்கு மாணவிகளைக் கூட்டி வந்து, அவர்களோடு அந்த அறை வைத்துக்கொள்வாராம். வாரத்திற்கு ஒரு தடவை அந்த மாணவியைப் படம் போட்டுக் காட்டுவதற்காக- ஆஸ்டலில் அந்த மாணவிகளும் டி.வி.யும், டெக்கும் இவர் பொறுப்பில் இருப்பதால்- அந்த மாணவிகளில் யாருக்கும் தெரியாமல் ‘புளு பிலிம்’களைப் காட்டுப் பார்ப்பதும் உண்டாம்.

மாணவிகளுக்கு இந்த உண்மையெல்லாம் தெரிந்தாலும், அவை தெரியாமல் பணியாற்றினார்கள். ஆனால், துணிச்சலான அந்த மாணவிகள்- கல்லூரி முதல்வருக்கு ஒரு கடிதம் மூலம் அந்த உண்மையைத் தெரிவித்துவிடவே- அவர் திடீரென்று தூங்கியின் அறைக்குச் சென்று சோதனை நடத்த- ஒரு ‘புளு பிலிம்’ டி.வி.யும், சில ஆபாசப் புத்தகங்களும் மறைவிடத்தில் கிடைத்தன.

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

இருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டன.

தன் காம லீலைகளைப் பற்றிய குட்டு வெளிப்பாட்டில் சாந்தமேரி தூக்குப் போட்டு தற்கொலை செய்துக்கொண்ட இந்தச் சம்பவத்தின் காரணமாய்- அந்தக் கல்லூரி படிப்பதில் காலவரையின்றி மூடப்பட்டது. விடுதியில் தங்கியிருந்த படிப்பதற்காக நகரின் பல்வேறு இடங்களில் தங்கி-தங்கள் கல்லூரிப் படிப்பதில் தொடர்கிறார்கள்.

கல்லூரி முதல்வர், பத்திரிகை செய்தியைப் படித்ததன் அடிகாரி மேனனை ஏறிட்டார்.

“சாந்தமேரியால் காலேஜ் பெயரே குட்டிக்கவராதது ரெண்டு நாளை காலே நேரத்துல வெளியே வந்தது போக முடியலை... தெரிஞ்ச ஆட்களெல்லாம் கேள்வி சிரிக்கிறாங்க...”

“சாந்தமேரியை உடனடியா ‘டிஸ்மிஸ்’ பண்ணி வெளியே அனுப்பியிருந்தா, விஷயம் பத்திரிகை வரைக்கும் வந்து சரிசரிச் சிருக்காது ஸார்! நிரபராதின்னு நிரூபிக்க ரெண்டு நாள் அவகாசம் கேட்டதும், நாம அதுக்கு ஒத்துக்கிட்டுத் தலைவை ஆட்டியிருக்கக் கூடாது... ரெண்டு நாள் அவனை ஆஸ்பத்திரி தங்கவிட்டது மிகப் பெரிய தப்பு...”

மேனன் பொருமிக்கொண்டு இருக்கும்போதே- அறைக்கதவு மெல்லத் திறக்கப்பட்டு- ‘பியூன்’ எட்டிய பார்த்தான்.

முதல்வர் சிடுசிடுத்தார்.

“என்ன...?”

“உங்களைப் பார்த்துப் பேசணும்னு சாந்தமேரியோட நம்பி வின்சென்ட் காத்திட்டிருக்கார் ஸார்...”

“வரச் சொல்லு.”

பியூனின் தலை மறைந்ததும்...

இரண்டு நாளை உள்ளே நுழைந்தான். இருபத்தைந்து வயது இளம் கலைந்த தலை, சோர்வான கண்கள், தாடையில் கலைய ரோமம், கையில் ஒரு பழுப்பு நிற உறை.

“என்ன...?”

“சொல்லிட்டு உனக்குப் புறப்படலாம்னு வந்தேன்.”

“என்ன இங்கே விருந்துக்கா வந்தே... சொல்லிட்டுப் போக... உன் மோசமான அக்காவுக்குக் காரியங்களைப் பற்றிப் போறதுக்காக வந்தே! பண்ணிட்டே... போக முடியுதானே...?”

“போகலாம் முந்தி...”

“சொல்லு...”

“அப்போது ஆபீஸ்ல இந்த கவரைக் குடுத்தாங்க.”

“சொல்லிக் கொண்டே அந்த உறையை நீட்டினான்...”

“சொல்லிப் பார்த்த முதல்வர், “இது உங்க அக்காவோட அப்பா பாக்கி்கான ‘செக்’. உனக்குச் சேர வேண்டியதுதான். எடுத்துக்கிட்டுப் போ...”

“இப்ப இந்த ‘செக்’ எனக்கு வேண்டாம், ஸார்.”

“ஓன்...”

“என்னோட அக்கா குற்றவாளி இல்லைன்னு உங்களுக்கு உன் ‘புருப்’ பண்ணின பின்னாடி இந்த ‘செக்’கை எடுத்துக்கிறேன்...”

மேனன் வெகுண்டார்.

“அப்படின்னா உன்னோட அக்கா மேல நாங்க அபாண்டமா புரி கமத்தி இருக்கோம்னு சொல்றியா?”

“உங்களை நான் குற்றம் சொல்லலை ஸார்.”

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

“பின்னே?”

“என்னோட அக்காவுக்கு எதிரா திரை மறைவிலேயே நடந்திருக்கு. அந்த உண்மை என்னான்னு தெரிஞ்சுக்க நீங்களும் முடிவு எடுத்துட்டங்க...”

“ஸ்டாப் நான்சென்ஸ்... இந்த காலேஜில உங்க அக்கா யாருக்கும் எந்தப் பகையும் இல்லை. உண்மையாகவே எந்த குற்றமும் செய்யலைன்னா... அதை நிரூபிச்சப் பார்க்கணும் தவிர, தற்கொலை செய்துகொள்ளக் கூடாது. குற்றம் பண்ணின மனசு குறுகுறுத்ததால்தான் அவ தூக்குல தொங்கிட்டா. நீ ஒண்ணும் வக்காலத்து வாங்கிட்டு வர வேண்டாம். இந்த ‘செக்’கை எடுத்துட்டுப் போ...”

“இல்ல... இந்த ‘செக்’ உங்ககிட்டேயே இருக்கிறது. எப்பவாவது ஒரு நாளைக்கு உண்மை உங்களுக்குத் தெரியுமே. இந்த உலகத்துக்கும் தெரியும். அப்ப வந்து வாங்கிக்கிறேன். முதல்வர் நீட்டிய உறையைப் பொருட்படுத்தாமல்- விண்ணை வேகவேகமாய் அறையைவிட்டு வெளியேறினான்.

கல்லூரியில் மதிய உணவுக்கான இடைவேளை. உயிரியல் சோதனைக்கூடத்துக்கு எதிரே இருந்த மரத்தடிவில் சரண்யா, ராதா, அர்ச்சனா மூன்று பேரும் கவலையால் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். கொஞ்சம் தொலைவில் தெரிந்த கல்லூரியின் வராந்தா வளாகத்தில், மாணவிகள் நடமாட்டம் சொற்பமாய்த் தெரிந்தது. ராதா சொன்னாள்.

“யாருக்குப் போகலாம்னு இருக்கேன்.”

“என்னடி... திடீர்னு...?” - இது அர்ச்சனா.

“ஒண்ணும் சொல்லத் தோணலை. சோபனா செத்து யாருக்கு ரெண்டு வாரமாச்சு. இந்த ரெண்டு வாரத்துல என் ராத்திரிகூட நான் சரியா தூங்கலை. சோபனாவை மறந்துபோ எல்லாம் எனக்கு நெஞ்சுக்கூடு ‘பக் பக்’ன்னு இருக்கது.”

“அதை ஏன்டி நினைக்கிறே...? மனசைத் திசை திருப்பு...”

“முடிவாலையே...”

“யாருக்குப் போயிட்டாமாத்திரம் மனசு சரியாயிடுமா?”

“அது மாற்றம்தானே...?”

“மனசுளும் அதைத்தான் சொன்னார்...” - சரண்யா கண்களை மூடிச் சொன்னாள்.

ராதா சில விநாடிகள் மவுனத்திலிருந்து பின் நிமிர்ந்தாள்.

“சரண்யா!”

“நீ...”

“சோபனா இறந்ததைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறே...?”

“அவளுக்கு வேண்டாதவங்க யாரோ... நாம ‘பிக்னிக்’ போனப்ப ‘பாலோ’ பண்ணிட்டு வந்து... அவளைத் தீர்த்துக்கட்டி மூடக்கூங்க.”

“சோபனாவுக்கு வேண்டாதவங்க... நமக்கும் வேண்டாதவங்களா இருந்தா...?”

“ஏய்! நீ என்னடி சொல்றே...?”

“நம்ம நாலுபேருக்கும் வேண்டாத எதிரி ஒருத்தன் மூண்சிறுக்கான்.”

“நமக்கு எதிரியா...? நாம யாருக்குக் கெடுதல் செஞ் போம்...?”

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

“நாம நாலு பேரும் ஆறு மாசத்துக்கு முன்னாடி சாந்தமேரியோட பண்ணின கெடுதல் மறந்துபோச்சா...? சாந்தமேரியோட அபாண்டமான பழி சுமத்தி, அவனைத் தற்கொலை பண்ணி வெச்சமே, மறந்து போச்சா...?”

சரண்யா கேட்டாள். “சாந்தமேரியை மாட்ட வைக்கிறது நாம பண்ணின காரியம் யாருக்குத் தெரியும்?”

“யாருக்காவது தெரிஞ்சிருந்தா?”

“வீணா குழப்பாதே... யாருக்கும் தெரிஞ்சிருக்க வாய்ப்பில்லை.”

“இந்த ஊகமெல்லாம் வேண்டாம், சரண்யா...! நாம ஆன்மீக அணைக்குப் போனபோது வேன்ல... ஒரு மூக்குக் கண்ணாடி இருந்ததே! அது மோகனோட பார்ட்னரின் அம்மா போட துடி இல்லைன்னு போன வாரம் தெரிஞ்சதுமே எனக்குப் பிடித் தட்டிடுச்சு.”

“அப்படின்னா அது யாரோடது?”

“சாந்தமேரியோட மூக்குக் கண்ணாடி மாதிரி இல்லை?”

“ஏய்! என்னடி இவ... என்னென்னமோ சொல்றா?”

“என்னென்னமோ சொல்லலை. உண்மையைச் சொல்றேன் அது சாந்தமேரியோட மூக்குக் கண்ணாடிதான்.”

“சரி. அது அந்த அம்மாவோட கண்ணாடியாவே இருக்கிறது அதை யார் கொண்டுவந்து வெச்சிருப்பாங்க?”

“அதை நாம கண்டுபிடிக்கணும். நாம விளையாடிய விளையாட்டு, சாந்தமேரியைத் தற்கொலை பண்ணினதே அளவுக்குக் கொண்டுபோனது உண்மையா... இல்லையா?”

“ஆமா... உண்மைதான்.”

“அந்த உண்மை யாருக்கோ தெரிஞ்சிருக்கு. அது கோபத்தைக் குடுத்திருக்கு. அந்தக் கோபத்துல முதல் பலிதான் சோபனா.”

“ஏய், எதை எதையோ கற்பனை பண்ணிகிட்டு உளறாதே. சாந்தமேரியை மறந்து செட்டம்பர் 1, 2009.

...தற்கொலைக்குக் காரணம் நாம நாலு பேரும்தான். உண்மை நம்மைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியாது.”

அப்படின்னு நாம நினைச்சிட்டு இருக்கோம்.”

...சொல்ல, மற்ற இரண்டு பேர்களின் முகங்களும் பயத்தில் சிவந்து போயிருந்தன.

“இப்ப என்னடி பண்ணுறது?”

நாம போலீசுக்குப் போக முடியாது. சாந்தமேரியோட உடலைக்கு நாமதான் காரணமனு தெரிஞ்சா ‘லாக்கப்’புக்குள்ளே போக வெச்சுடுவாங்க.”

“போலீசை விட்டால் வேற வழி?”

சரண்யா குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள்.

“ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கு.”

என்ன?

“என்னோட ஆள் மோகன்கிட்ட உண்மையைச் சொல்லிடுவோம். அவர் ஏதாவது ஏற்பாடு பண்ணுவார்.”

“அவராலே என்ன பண்ண முடியும்னு நீ நினைக்கிறே?”

“மொதல்ல அவர்கிட்ட உண்மையைச் சொல்லுவோம். அதைக் கேட்டு அவர் என்ன சொல்றாருன்னு பார்ப்போம்.”

...மதியம் கல்லூரி வகுப்புகள் ஆரம்பிப்பதற்கான மணிச் சத்தம் கேட்டதும், மூன்று பேரும் எழுந்து வகுப்புகளை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

இரவு எட்டு மணி.

அழைப்புமணி அலறும் சத்தம் கேட்டு- சமையலறையில் மணிமுத்து செட்டம்பர் 1, 2009.

... ராத்திரி டிபனை சாப்பிட்ட சரண்யா, ராதா மூன்று பேரும் ஒருத்தரையொருத்தர் மூல்காண்டார்கள்.

... வந்திருப்பாருன்னு நினைக்கிறேன்."

... அவர் வரமாட்டாரே?"

... ராதா, நீ போய்ப் பாறேன்டி...! பக்கவாட்டு ஜன்னலைத் திறச்சல்ல யார் நிக்கிறாங்கன்னு பார்த்துட்டு, அப்புறமா பக்கிற நீ பாட்டுக்கு அவசரக் குடுக்கையாட்டம் போய்த் திராதிே."

... எழுந்து போய்- முன்பக்க அறைக்குள் நுழைந்து, ஜன்னலைக் கொஞ்சமாய்த் திறந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள்.

... அனையாறு அணை சப்-இன்ஸ்பெக்டர் 'மப்டி'யில் இருக்கார்.

... தாழ்ப்பாளை விலக்கினாள் ராதா.

... "வாங்க சார்."

... என்னு உள்ளே நுழைந்தார்.

... மன்ன, மூனு பேரும் ஒரே வீட்டுக்கு வந்துட்டிங்க கொண்டுக்கே?"

... ஆமா சார். சோபனாவுக்கு அப்படியொரு நிலைமை இருப்பதுக்கு அப்புறம் தனியா இருக்கவே பயமாயிருக்கு."

... தகையக் கழுவிக்கொண்டு- சமையலறையில் இருந்து மச்சனாவும், சரண்யாவும் வெளிப்பட்டார்கள்.

... "சோபனா கொலை விஷயமா யாரையாவது கைது பண்ணி இருக்கிறார்களா சார்?"

... "சாவுந்தரம் ஒருத்தன் மாட்டினான். ஆனா, எந்த அடிக்கும் அவன் பதில் பேசலை. கோயமுத்தூருக்குக் கொண்டுவந்து

‘லாக்கப்’புல வெச்சிருக்கோம். அவனை ஒருவேளை உயர்
பேருக்கும் தெரிஞ்சிருக்கலாங்கிறது என்னோட என்ன
“நாங்க இப்ப ஸ்டேஷனுக்கு வரணுமா சார்?”
“ஆமா. ஆள் யாருன்னு தெரிஞ்சாத்தான் போக
விசாரணையை ஆரம்பிக்க முடியும்.”
“அந்த ஆள் தன்னோட பேரை என்னன்னு சொ
சார்?”
“எவ்வளவு அடிச்சும் அந்தக்கல்லுளிமங்கன் வாண்பட்டான்
நாலைஞ்சு தடவை மயக்கம் வேற போட்டுட்டான்.”
“நாங்க ரெடி சார்.”
வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு மூன்று பேர்
சப்-இன்ஸ்பெக்டரோடு புறப்பட்டார்கள்.
வாசலில் ஜீப் காத்திருந்தது. ஏறிக்கொண்டார்கள்.
மூன்று பேரும் ஜீப்பின் பின்புறம் நீளமான ‘சிட்’டில் உட்கா
கொள்ள- ஜீப்பை எஸ்.ஐ. ஓட்டினார். அது சாலையின்
வளைவைத் திரும்பியதும் கேட்டார்.
“மோகன் இப்ப வீட்ல இருப்பாரா?”
“இருப்பார் சார்.”
“அவரையும் கூட்டிக்கிட்டுப் போயிடலாமா?”
“அவரும் ஸ்டேஷனுக்கு வரணுமனு நினைச்சா... கூட்டிட்டு
போகலாம் சார்.”
“அவர் ‘அட்ரஸ்’ என்ன?”
“கோகலே வீதியில் வீட்டு நம்பர் பதினாலு சார்.”
ஜீப் வேகம் பிடித்து, சுபாஸ் நகரில் இருந்த கோகலே வீதியை
நோக்கிப் போயிற்று.
சரண்யா கேட்டாள்.
“பிடிபட்ட ஆள் எப்படி இருக்கான் சார்?”
ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009

இதற்கு ‘காலேஜ் ஸ்டூடண்ட்’ மாதிரி இருக்கான்.
அடிமடம்பு வாகு. என்ன அடி அடிச்சாலும் வாயைத்
திறையுமே?”
“அடி சார் அவனைப் பிடிச்சிங்க?”
“அவனாச்சி ரெயில்வே ஸ்டேஷன்ல படுத்துத் தூங்கிக்கிட்டு
யானை ரெயில்வே போலீஸ் சந்தேகப்பட்டு எழுப்பி
பிடிக்காங்க. பாக்கெட்ல கத்தி இருந்திருக்கு. போலீஸ்
பிடிருக்கும்போதே தப்பிச்சு ஓடப் பார்த்தானாம்.
அது மட்டும்தான் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு வந்துட்டாங்க.
அவனாலே செய்யப்பட்டதுக்கு அவன்தான் காரணமாய்
பிடிமூன்று நினைச்சு விசாரிச்சோம். ஆனா, அவன்
கத்தி ஒரு வார்த்தையைக்கூட வரவழைக்க முடியலை.”
பிடிபட்ட ஜீப்பை விரட்டிக்கொண்டிருந்த
இன்ஸ்பெக்டர், சட்டென்று வண்டியின் வேகத்தைக்
கேள்.
அந்த சாலையின் குறுக்கே-
பாதா நின்றுருந்தார்கள்.
இருக்கை அழுத்தி- டயர்களை அரைத்துக்கொண்டு
பிடிபட்ட ஓரமாய்க் கிற்சிட்டு நின்றது ஜீப்.
பிடிபட்ட குறுக்கே நின்றுருந்த ஆள் பாய்ந்து வந்து, ‘டிரைவ்’
இருக்கைப் பக்கத்தில் இருந்த இருக்கைக்குத் தாவினான்.
பிடிபட்ட குறுக்கே கருப்புத் துணி.
பிடி இன்ஸ்பெக்டர் சுதாரிப்பதற்குள் - அவருடைய கழுத்தில்
பிடிபட்ட குறுக்கே கையிலிருந்த துப்பாக்கி பதிந்தது.
சரண்யா, அர்ச்சனா, ராதா மூன்று பேரும் பயத்தில் அலற
பிடிபட்ட ‘ஷ்ஷ்ஷ்’ என்றான் அவன்.
“காராவது கத்தினா... இந்த ஜீப்பிலே ரத்தம் சிந்திப் பிணமாக
பிடிபட்ட குறுக்கே.”
ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009

கப்பென்று வாயை மூடிக்கொண்டார்கள்.
அவன் சப்-இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்து உறுமினான்.
“ஜீப்பை ‘ரிவர்ஸ்’ எடுங்க எஸ்.ஐ. சார்.”
அவர் மவுனம் சாதிக்க-

துப்பாக்கியின் உலோக முனையை அவருடைய கைகளால்
குழியில் வைத்து அழுத்தினான்.
“ம்... ரிவர்ஸ்ல எடுங்க...”

ஜீப் ‘ரிவர்ஸ்’ எடுத்தது.
“இடது பக்கம் ஒடிங்க.”
ஒடிக்கப்பட்டது.

“எதிரே தெரியுதே சால்டன் ரோடு, அதுல ஜீப்பை விடாமல்
அதிக வேகம் வேண்டாம். மிதமான வேகம் போதும்.”
ஜீப் அந்த சால்டன் ரோட்டை நோக்கித் திரும்பியது.

மின்சார விளக்குகள் அதிகம் இல்லாத-சால்டன் ரோட்டில்
ஒரு ஐந்து நிமிட நேரம் பயணம் செய்த ஜீப்-மரங்கள் அடர்ந்த
கிளை சாலையில் திரும்பி- ஒரு வீட்டு முன் போய் நின்று
துப்பாக்கி பேர்வழி தன் கையில் வைத்திருந்த ரிவால்வரை
சப்-இன்ஸ்பெக்டரின் விலாவில் மெல்லக் குத்தினான்.

“இறங்குங்க எஸ்.ஐ. சார்.”
சப்-இன்ஸ்பெக்டர் இறங்கினார்.
அவரைத் தொடர்ந்து சரண்யா, அர்ச்சனா, ராதா வெளிநின்று
முகங்களோடு இறங்கினார்கள்.

“புண்டு கேட்” இருளில் திறந்திருந்தது.
“புண்டே நடங்க...”

அது போதும் நடையைத் தொடர்ந்தார்கள்.

அது பங்களாத்தனமாய்- போர்டிகோவோடு
ஜீப்பா வாட்ஸ் விளக்கு வெளிச்சத்தில் தொட்டிகளில்
தொட்டிருந்த தாவரங்கள் அழுக்குப் பச்சையில்
நின்றன.

போர்டிகோ படிகளில் ஏறினார்கள்.

அங்கே சாத்தப்பட்டிருந்த கதவு, காற்றில் மெல்ல அசைய-
அது ஆசாமி குரல் கொடுத்தான்.

“அவங்க நள்ளிட்டு உள்ளே போங்க.”

அவர்கள்.

அது உடனே சாத்தப்பட்டது.

அவர் பெரியதாய் அரை இருட்டோடு வந்தது. அதன் ஓரத்தில்
தாக்காலி போடப்பட்டிருக்க - அதில் உட்கார்ந்திருந்த
அவரைப் பார்த்ததும்- அர்ச்சனா, சரண்யா, ராதா மூன்று
புறமின் நெற்றிகளும் வியப்பில் மேலேறின.

அவரின் பாதுகாப்பு அதிகாரி மேனன்.

அந்தார்... கபடமாய்.

“நாங்க...” நாற்காலியை விட்டு எழுந்தவர்,
இன்ஸ்பெக்டருக்குப் பக்கத்தில் வந்து நின்றார்.

“எஸ்.ஐ. உறுமினார்.”

“வார்... நீ...? எதுக்காக எங்களை இப்படி...?”

மேனன் கையமர்த்தினார்.

“எஸ்.ஐ. சார்... இது என்னோட இடம். உங்க போலீஸ்
புறமையெல்லாம் அப்படி ஓரமா மூட்டைகட்டி வெச்சுடுங்க.
அப்பல்லன்னா துப்பாக்கியோட முதல் தோட்டாவை நீங்கதான்
பணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

வாங்கிக்க வேண்டியிருக்கும்.”
 துப்பாக்கி பேர்வழியிடம் இருந்து ரிவால்வரின் முனைவை அறியும்.
 வாங்கிக்கொண்டார் மேனன்.
 எஸ்.ஐ.யின் முதுகில் ரிவால்வரின் முனைவை அறியும்.
 தள்ளினார்.

“அந்தச் சுவரோரமாய் ஒரு நாற்காலி போட்டிருக்கே...
 போய் உட்கார்ங்க சப்-இன்ஸ்பெக்டர் சார்.”
 அவர் தயக்கமாய் நடந்துபோய் உட்கார்ந்தார்.
 மேனன் குரல் கொடுத்தார்.
 “டேய்... ரத்தினம்...”
 “சார்.”

“வெளி காம்பவுண்டு கேட்டைச் சாத்திட்டியா?”
 “சாத்திட்டேன் சார்.”
 “போலீஸ் ஜீப்பை என்னை பண்ணினே?”
 “பங்களாவுக்குப் பின் பக்கமா கொண்டு போயாச்சு.”
 “ஜீப்பை ரோட்ல யாரும் பரர்க்கலையே?”
 “இந்தப் பகுதி பகலிலேயே பாலைவனம். ராத்திரியிலேயே...
 சார் இருப்பா?”
 “சரி, டியூப் லைட் ஸ்விட்சைப் போடு.”

அவன் இடது பக்கச் சுவருக்குப் போய் ஒரு ஸ்விட்சைத்
 தேய்க்க, ஹாலின் மையத்தில் இருந்த டியூப் லைட் ஒன்று...
 பிடித்துக்கொண்டு வெளிச்சத்தைப் பரப்பியது.
 மேனன் கையிலிருந்த ரிவால்வரால் தன் கன்னத்தைத்
 தேய்த்தபடி- சரண்யா, அர்ச்சனா, ராதாவை நெருங்கினார்.
 “என்ன அப்படிப் பார்க்கறீங்க... மூணு பேரும்? நான் உங்க
 காலேஜ்லதான் ‘செக்யூரிடி ஆபீசர்’. இங்கே ஒரு வித்தியாசமான

“பேய் எப்படிப்பா
 இருக்கும்?”
 “அம்மாவைப் போய்
 பாருப்பா!”
 - சீர்காழி வி. ரேவதி.

தம்ம வேலைக்காரி
 கதமனவன்னு
 வச்சு சொல்றீங்க?”
 “சரிப் பார்த்துதான்
 சொல்றேன்”

- தேவதாசன்,
 சொக்கம்பட்டி.

“கல்யாணத்தில் மொய்
 எழுதுறவங்களுக்கு விரலில்
 மை வைக்கிறாங்களே?”
 “மை இருக்கிறவங்களுக்கு
 மட்டும்தான் சாப்பாடாம்.”
 - நாதிராபானு சதக், சென்னை.

ஆசாமி..."

சரண்யா எச்சிலை விழுங்கிக்கொண்டு, வியர்த்த முகம்
கேட்டாள்.

"சார்... எதுக்காக எங்களை இங்கே...?"

"கொண்டு வந்திருக்கேன்னு கேக்கறியா?"

"ம்..."

"மூணு பேரும் கொஞ்சம் தலைகளை உயர்த்தி அண்ணாந்த
பாருங்க..."

ஹாலின் குறுக்கே ஓடிய இரும்புத் தூணில் மூன்று தூண்டி
கயிறுகள் சுருக்கிட்டுக் காற்றில் ஆடி அசைந்தபடி ஒன்றை மூன்று
பார்த்தபடி தொங்கிக்கொண்டிருந்தன.

முகங்களில் இருந்த கொஞ்ச நஞ்சு ரத்தத்தையும் மூன்று
பேரும் தொலைத்துவிட -சுவரோர நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்த
சப்-இன்ஸ்பெக்டர் பதற்றமாய் எழுந்தார்.

"எ... என்னது இது...?"

மேனன் துப்பாக்கியைத் திருப்பினார்.

"எஸ்.ஐ. சார், உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலியைவிட்டு ஒரு அடி
நீங்க அசைந்தாலும் சரி... உங்க மேல் தோட்டா பாய்ஞ்சிடும்
எப்படி வசதி...? சாகுநீங்களா...? இல்லே, நாற்காலியில் உட்கார்ந்து
இருக்கிறீங்களா?"

எஸ்.ஐ. தளர்ந்து போய் உட்கார்ந்தார்.

மேனன் அந்தத் தூக்குக் கயிறுகளைக் காட்டியபடி பேச
சரண்யா, அர்ச்சனா, ராதா மூன்று பேரையும் பார்த்தார்.

அது உங்களுக்காகத்தான்! உங்க மூணு பேருக்கும்
அந்தத் தூக்குத் தண்டனை. இந்தத் தண்டனையை
முன்ஸ்பெக்டருக்கு முன்னாடி நிறைவேத்தி வைக்கறதுல
உங்களுக்கு சந்தோஷம்..."

எஸ்.ஐ. உட்கார்ந்த நிலையிலேயே கத்தினார்.

அவங்களுக்கு எதுக்காக இந்தத் தண்டனை?"

மேனன் திரும்பி எஸ்.ஐ.யைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தார்.

பொய் கேள்வியைத்தான் கேட்டிருக்கிங்க. உங்க போலீசும்,
நீரும் நிரபராதிகளை எப்படித் தண்டிக்காதோ... அதே

நிதான் நானும். இந்த மூணு பேரும் ஒரு கொலைக் குற்றத்தைப்
பண்ணி இருக்காங்க. அதுக்கான தண்டனைதான் இது..."

என்னது... கொலைக் குற்றம் பண்ணி இருக்காங்களா?"

ஆம், இந்த மூணு பேரும் மட்டுமில்ல. பதினைஞ்சு நாளைக்கு
முன்னாடி மங்கி பால்ஸில் செத்துப் போனானே... அந்த

பொய்யும் ஒரு கொலைகாரிதான். அவளுக்குத் தண்டனையை
மூன்று மங்கி பால்ஸில் குடுத்தேன். இந்த மூணு பேருக்கும் இங்கே
சாப்பாறேன்."

எஸ்.ஐ. அதிர்ந்தார்.

சோபனாவைக் கொன்னது?"

நான் அனுப்பி வெச்ச ஆள்தான்..."

நானு பேரும் சேர்ந்து ஒரு கொலையைப்
பண்ணினதாகச் சொன்னீங்களே, அப்படி யாரைக் கொலை
பண்ணினாங்க...?"

"என்கிட்டே கேட்ட இதே கேள்வியை அவங்கிட்டேயே
கொடுத்தேன், எஸ்.ஐ. சார்."

இ... இல்லை சார்... நாங்க யாரையும் கொலை பண்ணலை...
நான் பொய் சொல்றார்."

மேனன் சிரித்தார்.

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

95

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

“ஒரு ஆயுதத்தாலே குத்தியோ, துப்பாக்கியால... ஒருத்தரைச் சாகடிச்சாத்தான் கொலைங்கிறது இப்ப... ஒருத்தரைத் தற்கொலை பண்ணிக்க வைக்கிற அளவுக்கு திட்டத்தைப் போட்டாக்கூட அது கொலைதான்.”

சரண்யா, ராதா, அர்ச்சனா மூன்று பேர்களின் முகங்களிலும் வெளிறிப்போக-மேனன் தொடர்ந்தார்.

“காலேஜ் புரொபஸராகவும், ஆஸ்டல்ல வார்டனாகவும் இருந்த சாந்தமேரி தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டதுக்குக் காரணம் இந்த முணு பேரும், பதினைஞ்சு நாளைக்கு முன்னால செத்துப்போன சோபனாவும் தான். சாந்தமேரி இந்த சாந்தமேரி பேர்கிட்டேயும் கண்டிப்போடு நடந்துக்கிட்டதால இவங்களை ஆத்திரம் வந்தது. அதனோட விளைவு- சாந்தமேரி அளவுக்கு ஆபாசப் புத்தகங்களையும், சி.டி.யையும் வெச்சு... அதை அம்மாவை மோசமான நடத்தை உள்ளவரா இவங்க சித்திரிச்சு காட்டினாங்க... அந்த அவமானத்தைத் தாங்கிக்க முடியாமல் சாந்தமேரி தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டாங்க.

நானும்கூட ஆரம்பத்துல சாந்தமேரியைப் பத்தி மோசமான நடத்தை நினைச்சேன். ஆனா சாந்தமேரியோட தம்பி, ‘என்னோட அக்கை தப்பு பண்ணியிருக்க மாட்டாங்க, அவங்க நிரபராதினு நிரபராதிகளாகப் படுகிறவரைக்கும் இந்த ‘செக்’கை நான் தொடமாட்டேன்’னு சாந்தமேரியோட சம்பளப் பாக்கிப் பணத்தை வேண்டாமனு சொல்லிட்டுப் போன நாளிலிருந்து நான் இந்த விவகாரத்தை உன்னிப்பாகக் கவனிக்க ஆரம்பிச்சேன்.

சாந்தமேரிக்கு வேண்டாதவங்க யாரு... அவனாவே பாதிக்கப்பட்டவங்க யாருன்னு ஒரு பட்டியல் எடுத்தேன். அந்த பட்டியல்ல சரண்யா, ராதா, அர்ச்சனா, சோபனா இருந்தாங்க. இந்த நாலு பேரையும் கண்காணிச்சேன். இவங்களுக்குத் தெரியாதபடி பேச்சை ஒட்டுக்கேட்க ஏற்பாடு பண்ணியேன். சாந்தமேரியோட தற்கொலைக்கு இவங்க நாலு பேரும் தான் முழுக்காரணங்கிற முடிவுக்கு வந்தேன். தண்டிக்க நினைச்சேன்.

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

முன்ன ஏற்பாடு பண்ணி, மங்கி பால்ஸிலே சோபனாவோட சம்பள முடிச்சேன். இப்ப இந்த முணு பேரையும் ஒரே நேரத்துல கொலை தொங்கவிட்டு- அவங்க உடம்பு உயிர் இல்லாமே ஊஞ்சல் தைப் பார்க்க விரும்பறேன்...”

எஸ்.ஐ. மூன்று பேரையும் ஏறிட்டார்.

“புலவர் சொல்றதெல்லாம் உண்மையா...? அந்தச் சாந்தமேரியோட தற்கொலைக்கு நீங்கதான் காரணமா?”

சரண்யா திக்கித் திணறிச் சொன்னாள்.

“...நாங்க ஏதோ விளையாட்டுக்குப் பண்ணப்போய்... முடியொரு சம்பவம் நடந்துருச்சு சார்...”

மேனன் கர்ஜித்தார்.

“...என்னது... விளையாடினீங்களா...? உங்க விளையாட்டு ஒரு விளையாட்டு பறிச்சிடுச்சே... இதுக்கு என்ன சொல்றீங்க?”

மூன்று பேரும் மவுனித்தார்கள்.

மேனன் தொடர்ந்தார்.

“...நீங்களால் பதில் சொல்ல முடியாது. முள்ளை முள்ளால்தான் இதைக் கண்டுபிடிக்கணும். சாந்தமேரி சிந்தின ரத்தத்துக்கு நீங்களும் பதில் ரத்தம் கொடுத்தான் ஆகணும். சாந்தமேரியோட மரணத்துக்கு நீங்க நாலு பேரும் பதில் சொல்லி ஆகணும்னு சூசகமா உணர்த்தத்தான் போட்டை மாடியில காயப் போட்டிருந்த கைகுட்டையில ரத்தத்தைத் தடவச் சொன்னேன். மோகனோட ஆம்னி கைக்குள்ளே சாந்தமேரி அணிகிற மாதிரியே மூக்குக் கண்ணாடி முன்னை வாங்கி வெச்சேன். அந்த முன்னெச்சரிக்கையை எல்லாம் அலட்சியப்படுத்தினீங்க. இப்ப பதில் சொல்லப் பாரிங்க... முணு பேரும் ஒரே நேரத்துல சாந்தமேரி மாதிரியே கொலை தொங்கி உயிரை விடப்போறீங்க. அந்தக் கண்கொள்ளாக் கண்களையே நான் பார்க்கப் போறேன்.”

எஸ்.ஐ. இப்போது மேனனை ஏறிட்டார்.

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

"இவங்களை ஒண்ணும் பண்ணிடாதீங்க!.. குற்றம் பண்ணினவங்களைத் தண்டிக்க கோர்ட்டு இருக்கு..."

"அந்த கோர்ட்டை நான் நம்பறதில்லை. இந்த மூணு பேருக்கும் விதிச்சுட்டேன். உங்க முன்னிலையில் இந்தத் தூக்குத் தண்டனைகள் நிறைவேறப் போகுது...! ரத்தினம்..."

"சார்..."

"மூணு 'ஸ்டீல்'களைக் கொண்டாந்து போடு...! எஸ்.ஐ. சார். உங்க உட்கார்ந்திருக்கிற இடத்தைவிட்டு அசையக் கூடாது. இந்த மூணு பேரையும் காப்பாத்த நினைச்சு ஏதாவது அதிகப் பரஸ்கித்தனமா செயல்பட்டா... தோட்டா உங்க மேல பாய்போறதை யாராலேயும் தடுக்க முடியாது."

எஸ்.ஐ. அசையாமல் உட்கார்ந்திருக்க- ரத்தினம் மூன்று வருமான 'ஸ்டீல்'களைக் கொண்டு வந்து- தூக்குக் கயிற்றுச் சுருக்குகளுக்குக் கீழே போட்டான்.

ராதா, சரண்யா, அர்ச்சனா மூன்று பேரும் வியர்த்து வழிய- உடம்புகள் தன்னிச்சையாய் நடுங்கின.

மேனன் உறுமினார்.

"மரணங்கிறது எப்படி இருக்கும்னு உங்களுக்கு தெரிய வேண்டாம்...? சுருக்குக் கயித்துல கழுத்து மாட்டிக்கிட்டு உடம்போட மொத்த எடையைத் தாங்கிக்க முடியாமே அது பாடற அவஸ்தையை நீங்க அனுபவிக்க வேண்டாமா...?"

அர்ச்சனா கும்பிட்டாள். கண்களில் வருகிற நீரோடு குரல் கழுத்தழுத்தது.

"சார்! எங்களை போலீஸ்ல ஒப்படைச்சிடுங்க! அங்கே தர்ற தண்டனையை வாங்கிக்கிறோம்."

"இல்ல... நம்ம போலீஸை பத்தியும், சட்டத்தைப் பத்தியும் என்னக்குத் தெரியும். நீங்கள் பண்ணின தப்புக்கு நான்

குடுக்கிறதுதான் தண்டனை. ம... மூணு பேரும் போய் ஸ்டேட்
ஏறுங்க...! ரத்தினம்!"

"சார்..."

"இந்த மூணு பேரோட கைகளையும் பின்னுக்குக் கட்டி
கயிறுகளோடு காத்திருந்த அவன், வேகவேகமாய் ஒவ்வொருவரையும்
கைகளையும் பின்னுக்கு மடக்கிக் கட்டினான்.

"அந்த 'ஸ்டேட்'களுக்குத் தள்ளிக்கிட்டுப் போய் ஏத்து."
முதலில் அர்ச்சனாவை 'ஸ்டேட்' மேல் ஏற்றி... கயிற்றுச் சுருக்க
அவள் கழுத்தில் மாட்டிவிட்டான்.

பிறகு சரண்யா.

அதற்குப் பிறகு ராதா.

எஸ்.ஐ. உட்கார்ந்த நிலையிலேயே வீறிட்டார்.

"மேனன்! அந்தப் பொண்ணுகளை ஒண்ணும் பண்ணிட்டுப் போ
அவங்க பண்ணின தப்புக்கு கோர்ட்டு மூலமா நான் தண்டனை
வாங்கித் தர்றேன்."

"சாரி எஸ்.ஐ. சார். சாந்தமேரி தூக்குத் கயித்துல தூடிச்சுத்
துடிச்சுச் செத்த மாதிரி இவங்களும் சாகணும். அதை நான் கண்
குளிரப் பார்க்கணும். இவங்க மூணு பேரும் செத்ததுக்குப் பின்னாலு
என்னை நீங்க கைது பண்ணலாம்... ரத்தினம்!"

"சார்..."

"ஒவ்வொரு ஸ்டேலா தள்ளிவிடு."

ரத்தினம், அர்ச்சனாவின் ஸ்டேலை நெருங்கினான்.

"நோ... ஓ... ஓ... ஓ..." கிறீச்சிட்டுக் கத்திய அர்ச்சனாவின்
உடம்பு மரண பயத்தில் நடுங்கியது.
மேனன் பக்கத்தில் வந்து புன்னகைத்தார்.

"ஏம்மா... சாகிறதுக்குப் பயமா இருக்கா?"

எஸ்.ஐ. சிரித்தபடியே நாற்காலியில் இருந்து எழுந்து வந்தார்.

"மேனன்! இவங்க மூணு பேருக்கும் நீங்க குடுத்த அதிர்ச்சி
பயத்தையும் போதும்னு நினைக்கிறேன். இதுக்கு மேலேயும்
புறறுத்தினா... அந்தப் பயத்திலேயே உயிரை விட்டாலும்
கொடுவாங்க. ஒவ்வொருத்தரோட மூஞ்சியையும் பாருங்க.
மரணக் களை!"

மேனனும் சிரித்தார்.

"ரத்தினம்! இவங்க கயிற்றுக் கட்டையெல்லாம் அவுத்து
யிடும்."

அவன் அவிழ்த்துவிட... அர்ச்சனா, சரண்யா, ராதா மூன்று
பேரும் ஆச்சர்யம் உறைந்த முகங்களோடு மேனனையும்,
எஸ்.ஐ.யையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்கள்.

"ச... சார்... இதெல்லாம்...?"

எஸ்.ஐ. உதட்டில் இன்னமும் சிரிப்பு இருக்க, அவர்
தொடர்ந்தார்.

"சோபனா கொலை விஷயமா... ஒரு விசாரணையை
நித்தறதுக்காக உங்க காலேஜுக்கு வந்து மிஸ்டர் மேனனை
சந்தித்தபோது... அவர் சாந்தமேரியின் தற்கொலையைப் பற்றிச்
சொன்னார். அந்தத் தற்கொலைக்குக் காரணமானவங்க நீங்க
நாலு பேரும் தானும் சொன்னார்.

நீங்க விளையாட்டா பண்ணின காரியம் எவ்வளவு பெரிய
விபத்துல போய் முடிஞ்சிருக்குன்னு உங்களுக்கு உணர்த்த
வேண்டாமா...? சாந்தமேரியை மரணத்துக்குத் தள்ளின நீங்க...
அந்த மரணம் உங்களுக்கு வரும்போது எப்படி இருக்கும்னு
உணர வேண்டாமா...? அதுக்காகத்தான் மிஸ்டர் மேனனும்,
நானும் கூட்டாக சேர்ந்து இந்த அதிர்ச்சி வைத்தியத் திட்டம்
போட்டோம்."

மூன்று பேர்களின் முகங்களிலும் லேசாய் சிரிப்பு வந்தது.

"சார்... அப்படின்னா சோபனா கொலை

செய்யப்பட்டது...?”

“இன்னிக்குக் காலையிலேயே ஆளை மடக்கிட்டு... உங்கதப்பைநீங்க கொஞ்ச நேரத்துக்கு மரணவலியோடு சோபனாவுக்கு ஒரு காதல் விவகாரம் இருந்திருக்கு. ஆரம்பத்திலே பண்ணும், சாந்தமேரியோட மரணத்துக்காக வருந்தணும்னு ஒருத்தனைக் காதலிச்சுட்டு, பணக்காரனா இன்னொருத்தனைக் காதலிச்சுத்தான் இந்த அதிர்ச்சி வைத்தியத்தைக் கொடுத்தோம். கிடைத்ததும் பழைய காதலை மறந்துட்டுப் புதுசா காதலிச்சு. இனிமே இந்த விவகாரத்தை மறந்துட்டு, ஒழுங்கா படியுங்க. ஆரம்பிச்சிருக்கா. பழைய காதலனுக்கு ஆத்திரம். நீங்க பாஸ் பண்ணுங்க. அப்பா, அம்மா சொல்றபடி நடந்து- ஆளியாறு அணைக்கு புறப்பட்டபோது பின்னாடியே ‘பாலோ’ கலாயாணத்தையும் பண்ணிகிட்டு சந்தோஷமா இருங்க.”

கண்களில் நிறைந்துவிட்ட நீரோடு- மூன்று பேரும் எஸ்.ஐ.யையும், மேனனையும் பார்த்து நெகிழ்ச்சியோடு கைகளைக் குவித்தார்கள்.

(முடிந்தது)

பெரியார் - அடிகளார்

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளாரின் அழைப்பை ஏற்று, தந்தை பெரியார் குன்றக்குடிக்கு வந்திருந்தார். ஒரு மணி நேர அளவலாவலுக்குப் பின் தந்தை பெரியார், “உங்கள் இறைப்பணியோடுதமிழ்ப்பணியும், சமுதாயப்பணியும் சேர்ந்தால்

இன்னும் சிறப்பாக இருக்கும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார். இதனை முழுமனதோடு ஏற்றுக்கொண்ட அடிகளார் அதன் பிறகு- திருத்தலங்களில் திருப்பாவை, திருவெம்பாவை, திருபள்ளி எழுச்சி, தேவாரம், திருவாசகப்பாடல்களை ஒலிக்கச் செய்தது மட்டுமின்றி, திருமுறை விழாக்கள் கொண்டாடி, பட்டி மன்றம்- கருத்தரங்கங்கள் நடத்தி பெரியாரின் பாராட்டை பெற்றார்.

- ச.கைவல்யம், மானகிரி.

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.

ராணிமுத்து செப்டம்பர் 1, 2009.